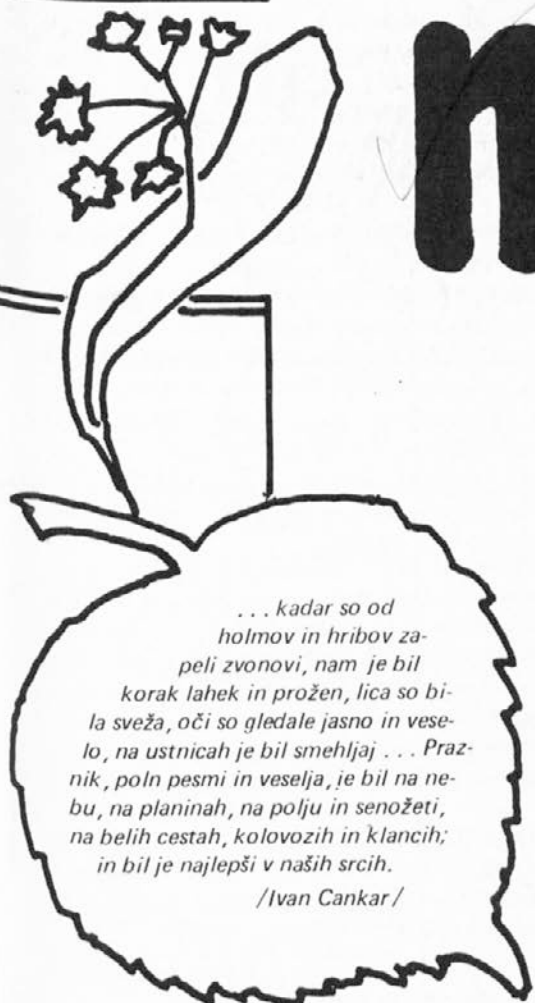

misli

*... kadar so od
holmov in hribov za-
peli zvonovi, nam je bil
korak lahek in prožen, lica so bi-
la sveža, oči so gledale jasno in vese-
lo, na ustricah je bil smehljaj . . . Praz-
nik, poln pesmi in veselja, je bil na ne-
bu, na planinah, na polju in senožeti,
na belih cestah, kolovozih in klancih;
in bil je najlepši v naših srcih.*

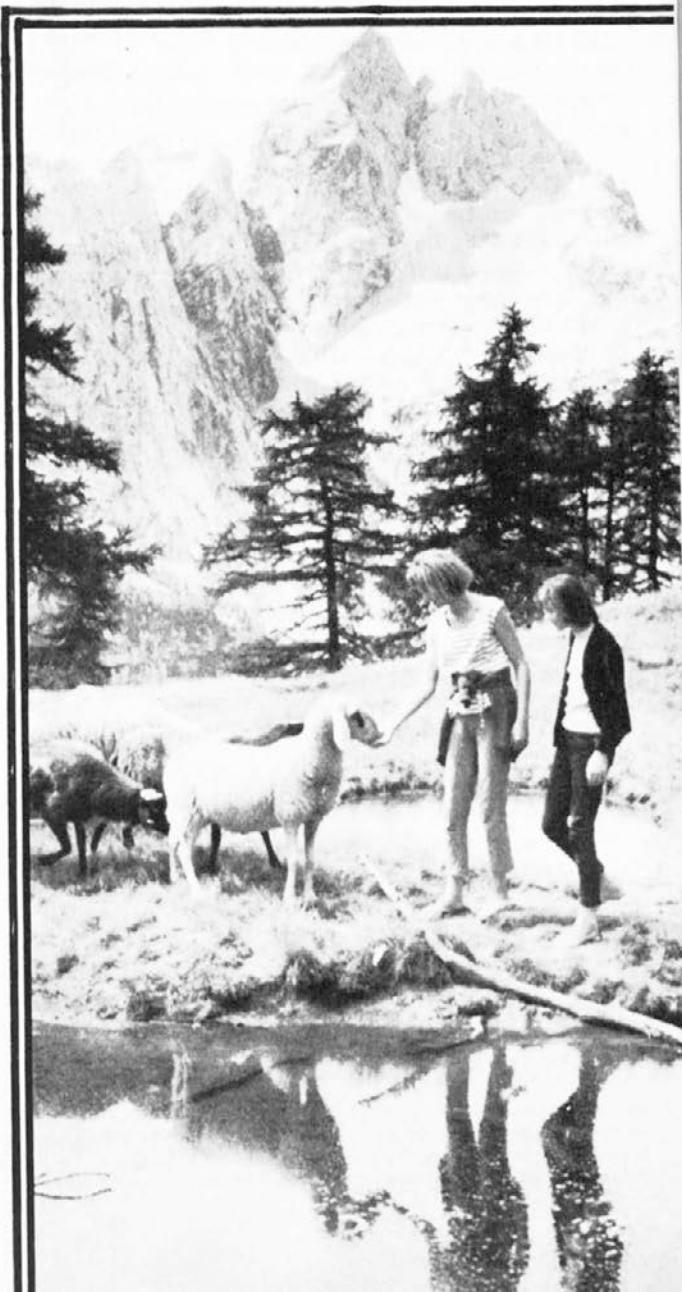
/Ivan Cankar/

Slovenija

Moja dežela

THOUGHTS
LETO-YEAR 38
M A R E C

1989

Naslovna slika: Velikonočna idila v slovenskih planinah nas spomni na praznike naše mladosti . . .

+ + +

VELIKA NOČ je tu in z njo tudi velikonočna številka MISLI. Spet malo pozna, pa menda le ne prepozna, saj upam, da bo po slovenskih domovih še pred prazniki. Poleg ostalega ima seveda obilo velikonočnih misli – ne za vzbujanje kake napačne čustvenosti, ampak v iskrenem namenu, da nudi bralcu tudi nekaj duhovnega za velikonočne dneve. Prazniki Vstajenja so bili stoletja del našega narodnega koledarja, prav kakor božični; mimo tega ne more niti rojak, ki je vero izgubil. Zato so naši spomini na dom ravno o praznikih kot so božični ali velikonočni še bolj živi ter nas z njimi rodni dom še bolj priklepa nase. Nič ni narobe v tem – menim, da bi bilo nekaj narobe z našo revijo, če bi enostavno prezrla praznik in ga komaj omenila mimogrede. Res niso MISLI zgolj verska revija, ampak skrbe poleg za versko tudi za kulturno življenje med nami ter so informativni list avstralskih Slovencev od vsega početka. Božje misli in človeške prinašajo v vsaki številki, včasih več enih, včasih drugih, kakor pač nanese. Včasih so kar preveč človeške, kot je svoj čas uredniku poočital J. Čuješ. Vsem ustreči še Bog ne more. Dobro mi de ob pohvali, pa tudi kritiko rad sprejemam, dokler je dobronamerna.

Vsekakor: prazniki so tu. Veselo veliko noč vsem, ki berete MISLI!
– Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. je že dospel iz ZDA in je spet naprodaj. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. – Izdal Slovenian Research Center of America – Cena 10.– dolarjev.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11.– dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio -kaseto vred 6.– dolarjev.

ANGLEŠKO–SLOVENSKI in SLOVENSKO–ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. – Komac - Škrlič – Cena 11.– dolarjev.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE –Knjiga esejev Dr. Marka Kremzarja (Argentina) o preosnovi družbe. – Cena 10.– dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. – Cena vsem trem delom skupaj 12.– dolarjev.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. – Obsezno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40.– dolarjev. (Posamezne knjige: 7.–, 9.– in zadnja 28.– dolarjev.)

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM, I. del. – Odlična študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. Cena 13.– dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.– dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO – Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. – Cena 2.– dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI – Opisuje Tomač Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. – Cena 2.– dolarja.

NAŠ IN MOJ ČAS – Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. – Cena 10.– dolarjev.

VOJNA IN REVOLUCIJA – Roman Franka Bčkviča na 708 straneh je izšel v Argentini – Cena broširani knjigi je 15.– dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA – Avtobiografska razmišljanja je zapisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini – Cena 13.– dolarjev.

CERRO SHAIHUEQUE – Pisatelj je naš argentinski planinec Vojko Arko in to ni njegova prva knjiga o gorah. – Cena 10.– dolarjev.

misli

(THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language – Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers In Australia – Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 – Tel.: (03) 861 7787 – Poštni naslov: MISLI, P.O.BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1989 (Subscription) \$ 8.– ; izven Avstralije (Overseas) \$ 15.– ; letalsko s posebnim dogovorom. – Naročnina se plačuje vnaprej – Poverjenstvo MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo – Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema – Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel.: (03) 387 8488

božje
misli
in
človeške

Leto
38
št.
3

MAREC 1989

VSEBINA:

- Slovenska velika noč
– Zora Tavčar – stran 33
- Velikonočno voščilo
slovenskih škofov – stran 34
- Velika nedelja – pesem
– Ljubka Šorli – stran 34
- Velikonočno razmišljanje
– Stanko Olip – stran 35
- Neminljiva Slovenija
– poslednje delo pok. C. Žebota
– Zvonimir Hribar – stran 36
- Družinski prazniki
– N. v "Družini" – stran 39
- Slovenščina
– Cilka in Jože Žagar – stran 40
- Približanje pesniku F. Balantiču
– Arh. J. Vombergar – stran 42
- Središče svetih Cirila in Metoda,
Melbourne
– P. Bazilij – stran 43
- Izpod Triglava – stran 46
- Sveto pismo v našem slovstvu –
Bog spregovori po naše
– P. Tone – stran 48
- Središče svete Družine, Adelaide
– P. Janez – stran 50
- Premakljivi svečnik – roman
– Lojze Kozar – stran 51
- Naše nabirke – stran 51
- Marija žalostna – pesem
– France Bevk – stran 54
- Središče svetega Rafaela, Sydney
– PP. Valerijan in Ciril – stran 55
- Z vseh vetrov – stran 58
- Kotiček naših mladih – stran 60
- Križem avstralske Slovenije
– stran 61
- Smeh je zdrav celó ob sodobni
ljudski modrosti . . . – stran 64

SLOVENSKA VELIKA NOČ

*KO gre pri nas na pomlad,
se v slovenskem srcu
davni spomin prebudi:
velikonočno izročilo rodov
v globinah spet oživi
in kjer koli po svetu naš človek
v velikem tednu obstane –
kakor da daljno zvonjenje
krog njega v ozračju se zgame:
ko da pritrkava ne le iz zraka,
marveč iz same slovenske krvi . . .*

*Taka je tisočletna moč
izročila slovenske VELIKE NOČI!*

*In za hip ni več Kanade, ne Združenih držav,
ne argentinskih, ne avstralskih daljav –
domovina daljna zablešči v očeh celo tretjih, četrtih rodov –
in takrat srca vseh iščejo v stari kraj domov . . .*

*In glej: pritrkava od vsepovsod, kot od samega nebá –
in kakor da so na lepem spet vsi doma:
že so med griči s slovenskimi cerkvicami
in v belih mestih s slovenskimi stolnicami;
in kakor da bi tedaj ves narod si roko podal,
da skupaj z vsemi slovensko VELIKO NOČ bi praznoval;
in ko da so vsi domači zvonovi – doma in v tujini –
se v eno samo praznično pritrkavanje zlili.*

*Če prisluhnite v svetem jutru, boste slišali vsi
pesem davno in hkrati današnjo,
ko iz domačih krajev k VELIKI NOČI zvoní . . .*

ZORA TAVČAR

VESELA

ALELVJA

VSEM duhovnikom, redovnikom, redovnicam in celotnemu božjemu ljudstvu doma, v zamejstvu in na tujem želimo slovenski škofje, da bi po štiridesetdnevnih spokornih vajah svetega postnega časa vsi bogato doživeli duhovno prerojenje in veselje ob slavlju Kristusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Velikonočna skrivnost je središče naše vere in temelj novega načina bivanja za vse odrešene. Naj vam bo vsem velika noč zares globoko doživetje vere, trdnega upanja in porast ljubezni do Boga in bližnjega!

*To je letošnje velikonočno voščilo
SLOVENSКИH ŠKOFOV*

*Ob sončnem vzhodu čudež veličasten
ožarja z upanjem Jeruzalem
in daje moč pobožnim ženam trem —
že nekaj dni jim čuden strah je lasten.*

*Ko h grobu Sina božjega dospejo,
zaslišijo kot ljub in drag pozdrav
besede angelske: "Gospod je vstal!
In pojde pred učenci v Galilejo."*

Velika nedelja

*Z dogodkom tem se pismo je spolnilo . . .
Ob njem spoznal je človek sporočilo,
da onkraj groba čaka ga življenje.*

*Tesnoba, strah pred hudim, dvom, trpljenje,
ob Kristusovi zmagi vse izgine.
Plačilo zvestim — sreča, ki ne mine.*

LJUBKA ŠORLI

NA poziv, naj bi vsak imenoval besede oziroma pojme, ki sodijo zanj v sklop pojma "zdraviti", so navzoči našli sledeče besede: tolažiti, zaupati, ljubiti, poslušati, potrpeti, sočustvovati, čas imeti, streči, negovati, rane spoznati, pomagati nositi, prositi, moliti, priznati, hvaliti, dobro hoteti, tišina, mir, molk, to-

Velikonočno razmišljanje

plota, nežnost, pozdrav, nasmeh, nagovoriti, pisati, nekoga obiskati, pomagati, opogumiti, sprejeti, povabiti, spremljati, iznajdljiv biti, zanimati se, varstvo, povezati, mir skleniti, braniti, vzajemen biti, deliti, podariti, oprostiti, svetovati, svariti, posredovati, upanje vzbujati, praznovati, odpustiti . . .

Pomota? Kje so ostale v zvezi z zdravljenjem besede: tableta, zdravilo, zdravnik, bolnišnica, injekcija, kopel, operacija itd.?

Vprašanje, ali res ne gre za pomoto, je umestno, ko vendar vemo, kakšne tone zdravil v najkrajšem času pogoltno človeštvo.

Prav tako enostavna celotna zadeva seveda ni, toda niso zdravniki in tudi mnogi drugi dandanes kot prvi ugotovili, da je človek enota telesa in duše in da je velika večina obolenj duševnega izvora. Poglejmo v naše skupnosti, začeniši od družin pa tja do družabnih in političnih organizacij ali kamor koli drugam – vedno manj je soglasja in vedno več posameznih pametnjakov, ki si domišljajo, da je njihova pot prava in edino prava. Največ soglasja si ne pridobi tisti, ki je najboljši, temveč tisti, ki je najbolj spreten. Kaj zato, če laže! . . .

Ta shizofrenost, ki se poraja tam, kjer človeka raztrgava na eni strani njegovo najgloblje prepričanje in na drugi strani pritisk s strani družbe, ki ga vleče v smer proti njegovemu prepričanju, je gotovo eden izmed vzrokov obolenj.

Drugi je sebe prepričal takole: Če hočem biti uspešen in kaj veljati, moram dobro zaslužiti, saj naj bi se moja uspešnost videla tudi na zunaj. Posledica tega pa je, da mi primanjkuje časa za človeka ob sebi, ki me potrebuje. Gorje temu, ki bi se me drznil na to me opomniti! Nahrulim ga, saj vendar lahko pričakujem nekaj razumevanja od svojih najbližjih. Nezaslišano!

Mnogo smo odkrili, strašno smo uspešni, čedalje bolj bogati. Toda glej čudo prečudno: kljub temu si gremo na živce in ubijamo drug drugega. To se sicer

ne vidi neposredno, to zvemo včasih samo od tistih, o katerih nam sporočijo, da so nenadoma umrli, ker med nami niso hoteli ali niso mogli več živeti. Zazeblo jih je bilo med nami in so enostavno zmrznili. Niso imeli časa, da bi jim bili pogledali v obraz, ali da bi jih bili vprašali: kako ti je, prijatelj? Naš pogled je usmerjen venomer naprej, v boljše, lepšo in srečnejšo bodočnost. Nekega dne se bomo na tej poti ozrli okrog sebe in bomo ugotovili, da smo sami, strahotno sami . . .

Zakaj ta misel o bolezni in zdravljenju? Zato, ker te dni obhajamo velik praznik ob spominu na največjega Zdravnika. Obhajamo veliko noč, praznik vstajenja Jezusa Kristusa od mrtvih.

Jezusovo vstajenje od mrtvih . . . – kako tuj se mi zdi ta stavek, če ga v mislih postavim v vrvež naše potrošniške družbe! Kako tuj, čeprav vsi vemo za ta dogodek pred dva tisoč leti: Jezusa so trpinčili in umorili, tretji dan za tem pa je vstal od mrtvih.

Ne samo, da za ta dogodek vemo – krščeni smo na ime tega Jezusa Kristusa. Imenujemo se k r i s t j a n e – in sicer ravno zaradi tega dogodka! Ker je ta Jezus s svojim vstajenjem premagal smrt in nam zagotovil, da je tudi naša smrt le prehod v novo življenje, zaradi tega smo kristjani. Apostol Pavel piše: ". . . Če pa Jezus ni vstal, je prazna naša vera!"

Začel sem o zdravljenju in poudaril Jezusa kot Zdravnika. Janez Krstnik, ko je bil v zaporu, pošlje svoje učence vprašat Jezusa, če je on tisti, ki naj bi prišel, ali naj čakajo drugega. Jezus je odgovoril: "Pojdite in povejte Janezu, kar ste videli in slišali: slepi

spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so zopet čisti, gluhi slišijo, mrtvi so obujeni k življenju in ubogim se oznanja blagovest! . . ." To veselo sporočilo je namenjeno tudi nam, tebi in meni!

Tebi, ki nisi odrasel samo s svojim telesom in s svojo poklicno izobrazbo, ampak tudi s svojo vero, tega ni treba poudarjati. Sam čutiš, da ti je vera v tega Jezusa Kristusa postala vir življenjske moči.

Tebe pa, ki s svojo vernostjo ne veš kaj početi, ali pa je sploh nimaš, ta kratki članek tudi ne bo prepričal. Ni čuda. Tega, kar za svoje življenje trenutno potrebuješ, imaš v izobilju, saj si se na vseh potrebnih področjih temeljito izpopolnil. Imaš svoj naslov in svoj poklic. Zavestna vernost bi te pri tem le ovirala, si se morda prepričal.

Svojega otroka boš dal (dala) krstiti, a ob prvih

vprašanjih, ki ti jih bo stavil, boš opazil (opazila), da si s svojo vernostjo ostal (ostala) otrok. Čas je, da se resno vprašaš, kaj dejstvo, da si kristjan, zate pomeni. Otroški čevlji so ti odveč: ali jih vržeš proč, ali pa jih potisneš v zadnji predal svoje podzavesti.

Kristjan si. Za veliko noč boš počival, gledal televizijo, morda šel v naravo, obiskal kakega znanca . . . Morda se boš udeležil tudi bogoslužja v cerkvi. Če boš šel tja, pa pojdi iz prepričanja, ne le iz navade!

Jaz osebno sem prepričan, da je Jezus Kristus zares ozdravljaj, da je oznanjal blagovest odrešenja, da je trpel in umrl in da je vstal od mrtvih – zate in zame!

Želim ti iz srca, da se ravno ob tem prazniku na novo odločiš ZANJ tudi ti. Zdravje boš začutil v sebi. Našel boš novo luč in pravilno smer na svoji življenjski poti.

STANKO OLIP

NEMINLJIVA

Poslednje delo

pokojnega CIRILA ŽEBOTA

SLOVENIJA

POKOJNI univerzitetni profesor **Dr. Ciril Žebot** ali Čiro, kot je bil poznan med prijatelji, je izšel iz rodu katoliško usmerjenih slovenskih dijakov, ki so se odločali za vseučiliške študije s posebnim namenom: da bi jim univerzitetna vzgoja čimbolj razvila umske sposobnosti in jih tako pripravila za delo, posvečeno utrjevanju in razvoju slovenskega naroda na kulturnem, gospodarskem, političnem in verskem področju.

Za popolno razumevanje Žebota in njegovega poklicnega delovanja ne smemo prezreti dejstva, da je Žebotova študentovska mladost dozorevala v dobi političnega razočaranja in celo preganjanja, ki ga je slovenski narod doživljal v Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, preimenovani s kraljevim odlokom dne 3. oktobra 1929 v "kraljevino Jugoslavijo". To je bila doba dvorsko-vojaške diktature, uvedena 6. januarja 1929, in šele po nasilni smrti kralja Aleksandra I. (dne 9. oktobra 1934 v Marseillu, Francija) polagoma in le delno prilagodena za demokratično ureditev med

narodnostnimi skupinami Jugoslavije, a ponovno tragično prekinjena z vojno leta 1941.

To je bila doba, ko je bila Jugoslavija razdeljena na devet banovin, ime Slovenija zamenjano z označko "Dravska banovina", Bela krajina za dve leti priključena hrvaški Savski banovini, SLS (Slovenska ljudska stranka) in katoliško usmerjena kulturna, vzgojna in telovadna društva (Prosvetna zveza, Slovenska dijaška zveza, Orel . . .) prepovedana, vidnejši slovenski katoliški politični voditelji z dr. Korošcem na čelu internirani, mnogi slovenski profesorji in državni uradniki pa premeščeni na jug.

Nič ni čudno, da se je v takem političnem ozračju mladi Ciril Žebot vključil v katoliško akademsko skupnost, ki je na ljubljanski univerzi – akademsko in upravno neodvisni ustanovi od državnih oblasti – postala v tej dobi žarišče slovenskega odpora političnemu centralizmu in nosilka ideje "Višarske Slovenije".

Žebotov rod, ki izhaja iz vasi Selnica ob Muri v

šentiljski župniji, dobesedno na nemško-slovenski narodnostni meji, severno od Maribora, je bil poznan po svoji slovenski zavednosti. Cirilov oče Franjo Žebot, rojen 1881, se je že kot mlad kmečki fant vodilno udejstvoval v narodnoobrambnem in krščanskosocialnem gibanju na Štajerskem. Bilo je neizogibno, da je to delovanje očeta Franja privedlo v stik z dr. Antonom Korošcem, ki je takrat (1898) kot šestindvajsetletni duhovnik prišel v Maribor za prefekta v dijaško semenišče. Od tam je začel povezovati slovenske borce na narodno ogroženem ozemlju v prosvetne krožke. Kot enega najbolj delovnih borcev je leta 1910 povabil Franja Žebota v Maribor. Tam je bil Cirilov oče v avgustu 1911 imenovan za urednika časopisov "Slovenski gospodar" in "Naš dom", ki jih je Korošec začel izdajati že leta 1901, in pa časopisa "Straža", ki je kot izrazito narodnoobramben list po Koroščevi zaslugi zaživel v marcu 1908.

Pokojni dr. Ciril Žebot, rojen 8. aprila 1914 v Mariboru, ni podedoval po očetu le katoliško podlago in vere v slovenstvo, temveč tudi njegovo vodilno borbenost z nesebično pripravljenostjo darovati vse svoje sposobnosti za ohranitev slovenskega življa na našem narodnostnem ozemlju.

Značilnost Cirilove osebnosti so mu zagotovile spoštovanje vseh, katerih življenjska pota so se srečavala z Žebotovo življenjsko potjo. Nedvomno so se pričele oblikovati že v njegovi rani mladosti. Ni mu bilo še dobrih deset let, ko je začel spremljati očeta Franja, ki je bil leta 1923 izvoljen za mariborskega poslanca v beograjski parlament, na različne narodne shode in prireditve. Cirilove, po očetu in materi podedovane vrline, pa so našle praktičen izraz v dobi njegovih vseučiliških študij. Leta 1932 se je kot prvoletnik pravnih in gospodarskih ved na ljubljanski univerzi pridružil krogu študentov, ki so se zbirali okoli univerzitetnega profesorja dr. Lamberta Ehrlicha, od spomladi 1931 po škofu imenovanega dušnega pastirja slovenskih katoliških visokošolskih študentov. V svojih univerzitetnih letih je bil Žebot tudi predsednik Akademске zveze, ki je od leta 1924 dalje povezovala posamezna slovenska katoliška akademska društva v enotno skupnost.

Doba dvorsko-vojaške diktature (1929–35) pa ni le utrdila Cirilovo slovensko borbenost, temveč ga je tudi opozorila na stalinistično nevarnost v Sloveniji. Odpor slovenske katoliške mladine proti centralističnemu zatiranju slovenske ideje so takrat kaj redki pripadniki stalinističnega komunizma skušali izrabit za širjenje komunistične propagande in pripravo tal za revolucijo, ki naj bi jim zagotovila absolutno oblast nad našim narodom in v celotni Jugoslaviji. Vrinjeni v katoliška in druga akademska društva so začeli razbi-

CIRIL ŽEBOT

8-4-1914 9-1-1989

jati in izdajati slovensko skupnost.

Značilen je naslednji primer, ki ga Žebot v "Nemimljivi Sloveniji" takole popisuje (stran 52 – 53): "Na predvečer velikih protirežimskih demonstracij na univerzi dne 14. januarja 1933 je Tone Pukšič, član katoliškega študentskega društva Zarja, po dogovoru v skupnem vodstvu demonstracij ostal v osrednjem poslopju univerze na Kongresnem trgu z namenom, da se ponoči povzpne na vrh univerzitetnega stolpiča in izobesi prepovedano slovensko zastavo, ki jo je imel ovito okoli života pod srajco. Ko je to nalogo opravil, se je splazil nazaj v poslopje, da tam skrit čaka na začetek demonstracij na odprtem univerzitetnem balkonu naslednje jutro. Slovenska zastava na stolpiču univerze naj bi zjutraj Ljubljani in Sloveniji oznanila in potrdila skupni slovenski narodnopolitični namen študentskih demonstracij.

Ni mogoče povedati, kako silno smo bili presenečeni in ogorčeni, ko je zjutraj na stolpiču univerze namesto slovenske plapolala rdeča zastava Kominterne.

Šlo je torej ne le za zahrbtno izobešenje komunistične zastave, temveč za namerno odstranitev slovenske zastave, ki je bila skupen simbol dogovorjenega narodnopolitičnega sodelovanja katoliško usmerjenih študentov in Triglavancov. Nočna zamenjava zastav je pokazala, kako je bil Triglav že do vrha spodkopan s prikritimi partijci."

Zgoraj opisani dogodek ni bil edini primer prevare in korenina nezaupanja v kakršen koli skupni nastop s skupinami, v katerih so komunisti odprto ali pa prikrito delovali. Njihovo zahrbtno delovanje je dobilo vso možnost razbohotiti se nekaj let kasneje,

ko je bila Slovenija s pričetkom vojne (1941) razdeljena med Nemčijo, Italijo in Madžarsko. Slovenski stalinisti, ki so si lastili monopol nad narodno-osvobodilnim gibanjem, so začeli kaj kmalu z likvidiranjem svojih nasprotnikov, po deželi in v Ljubljani.

Tudi ime Cirila Žebota je bilo na listi nasprotnikov, ki jih je treba na vsak način likvidirati. On je po burni študentski dobi slovenske odpornosti doktoriral na pravni fakulteti v Ljubljani, se nadalje izpopolnjeval v gospodarskih vedah v Milanu in Parizu, dobil važna službena mesta kot proučevalec v ljubljanski Delavski zbornici in v Narodni banki. Bil je imenovan tudi za docenta primerjalnih gospodarskih ved na ljubljanski univerzi, ob napadu na Jugoslavijo pa je postal celo osebni tajnik Koroščevega političnega naslednika, z namenom oditi z vlado v inozemstvo. Umik se mu ni posrečil in Ciril se je vrnil v Ljubljano. Moral bi biti ustreljen po ukazu partije dne 26. maja 1942 skupno s profesorjem dr. Ehrlichom – ko bi se vračala od jutranje maše iz Cirilovega doma v Streliški ulici. Uradna poročila partije so že zmotno poročala, da sta bila likvidirana prof. Ehrlich in Žebot. V resnici pa je poleg dr. Ehrlicha padel ta dan pod streli njegov ministrant Viktor Rojic.

Ciril Žebot se je umaknil iz Ljubljane šele oktobra 1943, ko ga je iskal Gestapo. Našel je zatočišče preko p. Prešerna pri jezuitih v Rimu. Naj omenim, da je Cirilov oče Franjo umrl v dachauskem taborišču.

Za rimsko dobo, ki je trajala od oktobra 1943 do avgusta 1947, ko je Ciril Žebot odšel v ZDA, je najbolj značilno njegovo delovanje v srednjeevropskem klubu "Intermarium" (Medmorje). Ideja tega kluba je bila povezava srednjeevropskih narodov od Baltika do Jadrana, Egejskega in Črnega morja. Zagotovila naj bi samostojnost narodov na prostoru med Nemčijo in Sovjetsko zvezo. Žeboru so ponudili mesto prvega predsednika Zveze, a je zaradi svoje mladosti odklonil ponudbo ter sprejel le mesto tajnika, dočim je za predsednika predlagal dr. Miha Kreka, ki je bil tudi izvoljen.

Delo in življenje dr. Žebota v ZDA od avgusta leta 1947 pa vse do njegove smrti 9. januarja 1989 (rak na pljučih) je bilo posvečeno strokovnemu delu in borbi za svobodo slovenskega naroda.

Prvi dve leti je predaval kot izredni profesor na

Duquesne univerzi v Pittsburghu, nato je odšel v Washington, kjer je postal redni profesor in predstojnik gospodarskega oddelka na Georgetown univerzi. Kot profesor primerjalnih gospodarskih sistemov je v juliju 1968 obiskal Prago in tudi Ljubljano, kjer pa je krik partijcev onemogočil razgovore s slovenskimi gospodarskimi strokovnjaki, ki jih je v ta namen odobril Izvršni svet.

Toda za nas Slovence je najbolj pomembno Žebotovo delo na narodnem področju. Kdor koli bo zbiral članke, časopisne prispevke in razprave, ki jih je Žebot objavljaval v svetovnem časopisju in glasilih zamejske Slovenije ter Slovenije v svetu, bo imel gradiva za vse več kot eno debelo knjigo. Ta bi izpričevala o Žebotovi nesebični vdanosti slovenski ideji. Bralce "Misli" pa bi rad tu opozoril na tri večja Žebotova knjižna dela, namreč na "Narod sredi Evrope", ki je izšlo kot ilegalen tisk v Ljubljani 1943; "Slovenija včeraj, danes in jutri", prvi in drugi del, izšla v Celovcu pri Mohorjevi družbi leta 1967 in 1969; ter "Neminljiva Slovenija", dokončana in tiskana malo pred Žebotovo smrtjo, proti koncu leta 1988, prav tako pri Mohorjevi družbi v Celovcu.

"Neminljiva Slovenija" (s kazalom vred 501 strani) vsebuje Žebotove osebne spomine in spoznanja sedemdesetih let, od majniške deklaracije 30. maja 1917 dalje. To knjigo bi moral brati vsak zaveden Slovenec, ne glede na njegovo politično pripadnost. Samo naša odprtost do resnice in spoštovanje do različnosti prepričanij ter političnih programov nam lahko zagotovita, da bo Slovenija res neminljiva. Preveč slovenske krvi je preteklo brez potrebe po krivdi onih, ki so bili in so delno še prepričani, da jim oblast, ki so jo prevzeli z nasiljem, daje pravico ubijati in preganjati rojake, ki niso njihovega mišljenja.

Dr. Ciril Žebot se je sešel v večnosti s tremi velikimi Slovenci, ki so osebno vplivali na njega, mu bili zgled v njegovem delu in katerim je v znak hvaležnosti posvetil "Neminljivo Slovenijo": s svojim očetom Franjem, dr. Antonom Koroščem in prof. Lambertom Ehrlichom.

Ko se danes slovenski narod bori na tleh "lastne domovine" za osnovne narodnostne pravice, upajmo in prosimo, da bi dela in žrtve velikih Slovencev bile kot baklje naše vere v neminljivo Slovenijo.

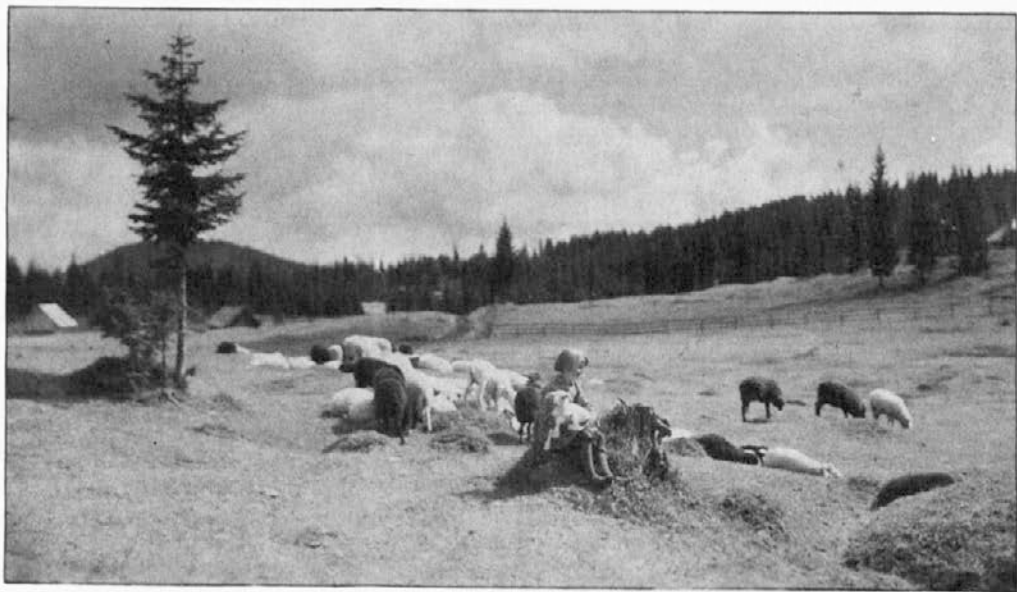
ZVONIMIR HRIBAR

POLNOST BLAGOSLOVA VELIKE NOČI VSEM DRAGIM ROJAKOM,
KI V SKUPNI VERI V KRISTUSOVO ZMAGO NAD SMRTJO
PRIČAKUJEMO TUDI NAŠE VSTAJENJE – Vam prav iz srca želijo
Vaši duhovniki in sestre ter posinovljeni misijonarji

Velikonočni
motiv
na Pokljuki,
planina
Goreljek

Družinski prazniki

Letos, ko so najini otroci že malo večji in razumnejši, začenjajo počasi, a vztrajno prodirati v neizmerno lepoto, nedoumljivo globino in veličastno skrivnost božje ljubezni. Zato sva se z Janezom odločila, da jih pobljže seznaniva tudi s postom in vstajanjem. — N.

PRI nedeljski otroški maši je sivolasi župnik označil:

“Danes je prva postna nedelja.”

“Torej, danes bi morali začeti,” sem pomislila, ko smo se pomikali proti izhodu. Zunaj me je Mitja pokucal za rokav:

“Mami, zakaj je danes ‘postna’ nedelja?”

“Danes začenjamo post.”

“Kaj je to post?”

Presenečena sem obstala in se zamislila, pa nisem mogla takoj najti primerne odgovora na sinovo vprašanje.

“Če boste pridni, vam bom povedala zgodbico o postu,” sem obljubila otrokom. In začuda so se, kot bi mignil, vsi trije ubogljivo strpali v avto in kmalu zatem smo že stali pred domačo hišo. Tudi v dvigalu ni bilo običajnega ščipanja, kričanja in prerivanja; pred vrati pa so si celo molče obrisali čevlje.

Ker so bili tudi doma zelo pridni, sem jim po kosilu res povedala zgodbico o postu.

Sprva so me navdušeno poslušali in zrlji vame z velikimi radovednimi očmi, ko pa sem začela govoriti o Jezusu, je Mitja takoj protestiral:

“Mami, povej nam o postu, ne pa o Jezuščku! Ti-

sto o Jezuščku že znamo, nam jo je že oči povedal za božič . . .”

S težavo sem ga pomirila in ga prepričala, da je mali Jezušček, ki je bil za božič še v jaslicah, zrasel v velikega, odraslega moža, in da je sedaj on tisti, ki je žalosten, zapuščen, bolan in utrujen, ker ga ljudje nima dovolj radi in ker otroci niso dovolj pridni.

“Ampak mami, mi bomo pridni,” se je prizadeto oglasila štiriletna Nina, ki je še včeraj polomila dedkovo dragoceno izrezljano pipo, “jaz ne bom več nagajala dedku . . .”

“In jaz bom priden v vrtcu; pa Nine in Tinke ne bom več tepel,” obljublja Mitja, ki mu je moje pripovedovanje seglo v dno duše. Potem se obrne proti Tinki, ki v kotu dnevne sobe mirno pestuje svojega plišastega medveda in vneta sesa palček:

“Ti, Tinka, ti pa ne boš več dudala, da veš,” ji zažuga in ji potegne iz ust ‘sladki’ palček. Mala plane v jok, Mitja pa se skesano vrne v moje naročje. Ko se otroci pomirijo in potolažijo, se začnemo spet pogovarjati o pridnosti. Domenimo se, da bomo v velik bel zvezek z mehкими rdečimi platnicami zapisovali, kdo je priden in kdo poreden.

“Za pridnost zvezdico, za porednost pa piko,” pre-

dlaga Mitja, ki je takih reči že vajen iz vrtca in od verouka.

"Jaz imam že eno zvezdico," pravi Nina, "ker danes nisem pri dedku polomila nobene pipe."

Takoj stečem po rdeč flomaster in hčerki narišem lepo rdečo zvezdico.

"Tudi Tinka dobi zvezdico, ker ne duda," pokaže Mitja na spečo sestrico, ki tesno objema svojega medvedka.

"Kaj pa jaz?" se nazadnje skromno spomni še nase. "O, seveda sem bil priden! Danes se nisem še nič potepal; pa očiju sem včeraj pomagal v garaži," hiti mojstrsko opravičevati svojo prvo zvezdico.

Tako smo se potem ves post pripravljali na veliko noč. Otroci so bili bolj pridni in ubogljivi, zlasti tedaj, ko so mislili na zvezdice. Z veseljem smo skupaj pregledovali in popravljali oblačila, ki smo jih potem namenili ubogim otrokom. Velikodušno so se odpovedovali celo sladkarijam, potem ko mi je nekega večera šinila v glavo imenitna zamisel: za vsak bonbon bodo otroci dobili kovanec. Denar smo zbirali v lepi okrogli škatli in ga ob koncu posta izročili misijonarju za

lačne v njegovem misijonu. Pritrgane bonbone in sladkarije pa so otroci v ličnih košaricah dobili na veliko nočno nedeljo; po mili volji so se lahko sladkali.

Ko je Janez videl, kako so se najini otroci vživeli v zanimivo 'postno' igro, je sklenil v njej tudi sam sodelovati. Z veliko mero domiselnosti in rahločutenega posluha za otroške želje je našemu postnemu pričakovanju spretno postavil piko na i. Vsakemu izmed otrok je kupil darilo v vrednosti, ki jo je malček zbral za lačne otroke.

Na velikonočno jutro se je Mitja, največji in tudi najbolj požrtvovalen, neznansko razveselil novega kolesa; Nina je hitela odvijati svoje prve kotalke, mala Tinka pa je s palčkom v ustih hitela trpati speče punčke v svoj novi voziček.

To je bila naša prva prava 'družinska' velika noč. Čutila sem, kako se naša radostna srca brez besed zahvaljujejo dobremu Bogu za milosti, ki nam jih je velikodušno naklonil med postom. Otrokom pa sem morala obljubiti, da si bomo pred božičem izmislili tudi podobno "adventno igro".

Slovenščina

CILKA in JOŽE ŽAGAR

BEREM ljubljansko MLADINO – pred sabo imam številko 1/13 Januar 1989. Veseli me, da imamo Sloveni iste cilje: borimo se za človekove pravice in za slovenstvo.

Berem Makarovičevo pisanje: Pokop socializma. Zares sem vesela, da razpravo mednarodne politično-gospodarske vsebine izpelje v skoraj čisti slovenščini. Le malo in to splošno razumljivih mednarodnih izrazov je v članku.

Pri tem pa se čudim piscem: Izpovedi – Onkraj razuma in norosti. Povprečni Slovenec ne bi mogel ra-

zumi, o čem pišejo. Izvedla sem anketo med prijatelji in znanci. Vprašala sem jih, če znajo razložiti pomen sledečih fraz, ali pa osamljenih besed, ki sem jih vzela iz MLADINE:

Fenomen, idejna homogenost, apriorno nasprotna pozicija, imperativna toleranca, uredništvo demantira, to dejanje ne sme iritirati, aroganca, ritualni obredi, infrastruktura, avtohotoni, participatorni, uzurpirali, enormno, indici kažejo, kakšne so opcije, če oblast ne bo tolerirala, geteozirana, volunterji, kolportjerji, brez emocij, iminentno vsem totalnim ustanov-

vam, pozicija gradu s svojo monumentalno lociranostjo pospešuje moč imaginarija, branje grajske monumentalnosti kot teksta, ki izziva z močjo svoje bele fasade, daje slutiti njegovo totalnost, konsistentne refleksije pokazale pozitivno reakcijo na apriorne opcije, apriorne opcije so eklektanten primer. In še in še.

V sklopu celotne vsebine seveda vsi skušamo ugibati pomen teh fraz in besed, vendar je to le ugibanje. A za vse te izraze imamo lepe slovenske besede, ki bi jih bili Slovenci povsod veselili.

V Prešernovem času je bila pri nas v modi nemščina, toda če bi Prešeren tako pogosto ponemčeval svoj materin jezik slovenščino, kot ga nekateri zdaj potujčujejo (poangleščijo skoraj ni mogoče reči, saj so to tujke povečini grškega ali latinskega izvora, ki jih je angleščina privzela, ker svojih izrazov nima), potem resno dvomim, da bi ga danes imeli za največjega slovenskega pesnika.

Od mojih anketirancev nihče ni znal razložiti pomena vseh teh 'slovenskih' popačenk. Iz tega lahko sklepamo, da povprečni Slovenec danes ne razume več svoje materinščine, ali pa, da je naša materinščina postala preneumno popačena. Narod je šel skozi dobo prisilnega ponemčevanja, prestal je celo pritisk bratstva – edinstva, zdaj pa hočemo biti moderni v angleščini s slovenskimi besednimi končnicami. Mnogi naravnost tekmujejo v uporabi tujk, kot bi slovenske učenjake cenili po tem, koliko tujk so se naučili, a ne po tem, kaj znajo jasno in razločno povedati po slovensko.

Istočasno, ko nekateri Slovenci skušajo spet uvesti celo slovenska imena za mesece leta (prosinec ipd.) in ko MLADINA piše, da se "borimo za zaščito ustavno zagotovljene enakopravnosti slovenskega jezika", slovenski pisci pišejo v nerazumljivi mešanici, ki bi ji pri nas rekli "kreol".

"Pidgin" je jezik domačinov, ki so jih nadvladali tujci, s katerim se tuji oblastniki sporazumevajo s svojimi podložnimi – mešanica, popačenost tujega jezika v domače zvonec jezik. To je jezik hlapcev, pa četudi se s časom tak jezik začne uporabljati celo v pisanju – kreol. Nikakor to ni izvorni jezik naroda.

Se Slovenci borimo za tak jezik?

Ko so Francozi, Angleži, Španci in Portugalci zavzemali tuje dežele, so si domačini pomagali k sporazumevanju z njimi v takem jeziku. Hvala Bogu, Slovincem za enkrat tega še ni treba. Pobrskajmo po zakladih slovenskega jezikovnega izročila: ni vsa borba za ohranitev narodnosti le igra slovenskih izobražencev, pač pa iskren trud za vzdrževanje, pospeševanje in priznanje slovenske kulture.

Bi Cankar razumel jezik današnjih slovenskih izobražencev? Morda ni bil dovolj izobražen in sposoben, dosti zaveden Slovenec, dovolj globok mislec in

borec človekovih pravic.

Tu se trudimo, da naši otroci ne pačijo angleščine v slovenščino – smejimo se odraslim, ki to delajo.

Da nakažem primer: to interpret pomeni prevajati, prevesti, pojasniti. Vse to so lepe slovenske besede in ni nobenega vzroka uporabljati popačenko: interpretirati. Ali pa to iritate, ki pomeni nadlegovati – zakaj iritirati, ko imamo slovensko besedo. Zakaj demantirati in ne zavrniti, zakaj emocije, ko lahko govorimo o čustvih, zakaj opcije in ne možnosti?

Prav je, da naš jezik raste, se izpopolnjuje in razvija, a po mojem mnenju se slovenščina izgublja v novi popačeni mešanici.

Malo berem slovenskega, zato si ne drznem biti dober sodnik na tem polju. Vseeno naj omenim tale primer: To je lep primer, da zgolj kvantitativno zajemane fenomena, pa naj bo še tako relevantno, ne more nadomestiti teoretske analize in refleksije. Razumejo tak jezik naši kmetje, delavci, obrtniki; razume ta stavek večina Slovencev doma?

Moja slovenščina ni na visoki stopnji, vendar ljubim jezik, ki posreduje globino in širino z besedami, ki so razumljive večini naroda. Umetnost je povedati velike resnice v preprostem jeziku. Dolžno se čuťim pokazati na težnjo slovenskih piscev, da uporabljajo tujke, kajti tudi jaz se borim za ohranitev slovenskega jezika. Prav udari me stavek kot tale, ki sem ga zasledila v decembrski številki MLADINE in bi se lahko nanašal na pisca samega: Njegov rezultat je bil elektanten primer diletantskega konformističnega žurnalizma.

Mogoče je strokovnjakom in novinarjem lažje uporabljati tujke, ker sami ne najdejo primerne slovenske besede, saj so pač zanemarili slovenski jezik. Kako pa naj potem pričakujejo, da si bo te tujke razlagal preprosti Slovenec? Še vedno bi skoraj lahko rekli: Samo milijon nas je. Se bomo zdaj razdelili po izobrazbi, da bomo še bolj razbiti?

Veseli me, da MLADINA prikazuje stanje doma z različnih političnih vidikov, kajti le tako bomo prišli do stvarnih zaključkov in skupnih ciljev. Visoko cenim nepristranost uredništva, zato upam, da bodo uredniki in sodelavci sprejeli tudi moje grajanje kot upravičen vidik povprečnega Slovenca.

Res se z angleščino človek lažje sporazumeva v svetu kot s slovenščino, toda zakaj bi se morali pačiti znotraj Slovenije s slovensko angleščino, če besede pobiramo iz nje? Hočejo naši pisci biti moderni, mogoče pametni in važni? Smo še vedno Slovenci – Slovenci ali pa nič. Angleži ali kaj drugega ne bomo, pa naj se še tako pačimo.

Končno je moralna dolžnost slovenskih piscev, da za svoj narod pišejo v čisti slovenščini. Drugače bodo lahko tudi oni krivi za uničenje naroda, v imenu katerega pišejo.

1921 – 1943

Približanje pesniku Balantiču

Članek smo prejeli iz Argentine in je malenkostno za tisk popravljeno predavanje arhitekta JURETA VOMBERGARJA. Z njim naj tudi nas približa našemu pesniškemu velikanu Balantiču!

ZADNJIČ sem opisal en način, kako se jaz osebno, po svojih družinskih vezeh in spominih približam pesniku Francetu Balantiču kot človeku.

A še veliko skupnega je, kar me bliža in veže z Balantičem. Ne nazadnje najina skupna ljubezen do Kamnika in kamniških gora, posebno Male in Velike planine, kamor sva hodila na nepozabne počitnice; vozila sva se v Ljubljano z istim znamenitim vlakom – kamniško "račko"; obiskovala sva isto šolo, ljubljansko klasično gimnazijo – seveda z razliko skoraj dvajset let –, ko je ta bila še ena najboljših in najresnejših srednjih šol na Slovenskem.

Nisem literat, literarni kritik ali kak izvedenec. Zato ne morem govoriti o Balantičevi pesniški obliki, razvoju njegovega sloga, njegove izraznosti. A s tem še ni rečeno, da ne bi imel posluha za lepo, živo slovensko besedo, za poezijo. Že kot mladostnik sem prebiral Balantičeve pesmi in se jih učil na pamet, to pa na lastno pobudo, kar verjetno še danes počno (na skrivaj) starejši najstniki in zaljubljeni, ki jim slovenska beseda še seže do srca.

Balantiču se morem zlahka približati po vsebini njegovih pesmi in življenjski usodi. Morem podoživljati stisko mladega človeka kot kristjana, razpetega med zavestjo grešnosti in božjega otroštva; in kot Slovenca, vrženega v srhljivi vojni čas in v "prelom svetov", povzročen od trojne okupacije in istočasne družbene revolucije, kar je bila edinstvena situacija v vsej zakratni Evropi.

France Balantič je bil po naravi tih, vase zamaknjen in zaprt človek, izrazito občutljive, lirične in pasivne narave. Zelo intenzivno je doživljal svoje notranje duhovno življenje, hkrati pa imel posluh za problematiko svoje dobe, "nečistega časa", kot jo je imenoval v eni svojih pesmi. Vendar je njegova poezija daleč od socialne, revolucijske in okupacijske poezije. A zaradi vojnih grozot, ki jih je doživljal, je bil notranje zelo pretresen in strt. Če dodam še, da je bil vse svoje

kratko življenje bolehnega narave, nagnjen k pljučnici in kasneje jetiki, potem ni čudno, da je njegov osnovni pesniški ton bolj žalosten kot veselo optimističen.

Tematika Balantičeve poezije se giblje med ljubezenskim in religioznim doživetjem, med upom in obupom; spušča se v prepade in višine človeške duše z osebno prizadetostjo, ki domala fizično tangira pozornega bralca, med katere se štejem. Blizu mi je njegova poezija, polna podob iz pastirsko-kmečkega sveta, iz narave in krajev, ki sem jih kot otrok tudi sam pogosto obiskoval in doživljal. Čeprav nimam globlje literarne formacije, znova in znova občudujem popolnost Balantičeve pesniške oblike, rime, metrike, bogastva prispevka in svežine njegovega jezika. Nobena beseda ni odveč, nobena rima ni slaba, nobenemu verzu ni delal sile. Težko si predstavljam, da je vso to lepoto in doživetost mogel podati pesnik, ki je umrl še skoraj otrok.

Kar pa najbolj presune današnjega bralca Balantičevih pesmi in vzbuja srh, pa je grozljiv privid neizbežne, skorajšnje smrti v ognju, kar se je res zgodilo, kot je v pesmi sam napovedal, ko še ni izpolnil niti dvaindvajset let . . .

Tu človek onemi. Odveč je vsakršen racionalen pristop. Ne da se razložiti z njegovo boleznijo, ne z zgodovinsko nujnostjo. Verem človek tu samo skloni glavo pred neumljivo skrivnostjo.

Slovenski politični emigranti, ki smo izšli kot dejanski premaganci stalinistične revolucije na Slovenskem, proslavljamo Franceta Balantiča kot svojega, kot "našega" pesnika, četudi si ga ne lastimo. A vendar je pesnik, ki simbolizira – po neumljivi božji previdnosti – usodo vaških stražarjev in domobrancev. Zato je razumljivo, da smo se ga v izseljenstvu – zlasti v Argentini – redno spominjali ob obletnicah njegove smrti, poimenovali po njem razne ustanove, šole ali društvo pisateljev, dvakrat izdali tudi zbirko njegovih pesmi. Večina naših izobražencev ga je obravnavala kot pesnika iz svojega zornega kota, tako poleg Tine Debeljaka še F. Papež, J. Krivec, njegov sošolec Nikolaj Jeločnik, M. Marolt, V. Kos, F. Beznik in drugi. V Sloveniji v svetu smo mu ostali zvesti in mu domov tudi vnaprej, dokler Balantič ne bo vrnjen domovini v vsej svoji pravi podobi. /O Balantiču bo še enkrat/

Naj bom še dolgo bakla nema,
ki potnikom samotnim v noč goril
/F. Balantič/

Pa se najprej ustavimo pri
VELIKONOČNEM SPOREDU 1989!

MELBOURNSKO versko središče v Kew:

Cvetna nedelja (19. marca) ima osmo mašo kot običajno, **deseta** pa bo v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Pred mašo bo blagoslov butaric in zelena. Lepo število butaric pripravi vsako leto Društvo sv. Eme, izkupiček pa gre v sklad Doma počitka. Med mašo nam bodo letos pasijon brali in predstavili naši mladinci. — Kot običajno bo vsak udeleženec prejel blagoslovljeno oljčno vejico.

Veliki četrtek (23. marca) je dan spomina Gospodove zadnje večerje in ustanovitve presvete Eucharistije ter duhovništva. Mašo bomo imeli **ob pol osmih zvečer (7.30)**. Vsako leto mi je žal, da ni ta dan večje udeležbe. Saj se s tem dnevem prične velika tridnevna spomina Gospodovega trpljenja, ki nas končno privede do slavnega vstajenja. Udeležba bogoslužja vseh teh treh dni je najlepša končna priprava na praznik.

Veliki petek (24. marca) je spomin Kristusove smrti na križu za nas. Ta dan je strogi post in zdržek od mesa. Pri nas je zjutraj **ob enajstih** spokorna pobožnost kot priprava na sveto spoved in pa križev pot (v lepem vremenu na dvorišču pred votlino). Bogoslužje dneva (molitve in prošnje, branje pasijona, razkrivanje in češčenje križa, obhajilo vernikov) se bo pričelo **ob treh popoldne**. Po obredih skupni obisk božjega groba v votlini.

Velika sobota (25. marca) — Kot vsako leto je ves dan prilika za spoved, samo pokličite patra v Baragovem domu. **Ob osmih zvečer** bomo pričeli pomenljive obrede velikonočne vigilije, v lepem vremenu pri lurški votlini. Blagoslov novega ognja, velikonočne sveče; slovesna hvalnica, branje beril. Po blagoslovu vode in obnovitvi krstnih obljub (krsta žal letos nimamo) bo maša velikonočne vigilije, po njej pa naš domači običaj **VSTAJENJA** s procesijo, ki jo bomo zaključili z Zahvalno pesmijo in blagoslovom z Najsvetejšim. Za konec bo seveda **blagoslov velikonočnih jedil**. Kdor želi odnesti domov blagoslovljeno vodo, naj prinese s seboj zanjo steklenično!

Skoraj me je sram, kakor vsako leto, spet ponavljati prošnjo, naj bi ne bilo zbiranja za cerkvijo, ki je seveda zvezano z glasnim govorjenjem in smehom ter silno moti vse resne vernike. Mladina posnema vaš zglede, možje — dokažite ji, da znate tudi drugače! Kako lepše bi bilo, ko bi po prihodu vsi člani iste družine pri bogoslužju ostali skupaj pred votlino! Saj bi imeli za kaj prositi, o tem sem prepričan. Zato ponavljam: kdor nima smisla za udeležbo pri obredih, naj raje ostane doma!

Velika nedelja (26. marca) nudi priliko za tri maše: **ob osmih**, **ob desetih** (v lepem vremenu na prostem

sv. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Tone Gorjup, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 861 9874

pri lurški votlini) in **ob petih popoldne**. Pred bogoslužjem spovedovanje. Po vsem mašah je **blagoslov velikonočnih jedil**.

Velikonočni ponedeljek (27. marca) ima nedeljski spored, z mašama ob osmih in ob desetih. Pred bogoslužjem spovedovanje.

Prilika za velikonočno spoved bo tudi na nekaterih drugih krajih, da tako ustrežemo rojakom, živčim v bližini:

Oznani rojakom v okraju **SPRINGVALE** in okolici: Slovenski duhovnik bo v spovednici v cerkvi sv. Jožefa, Springvale, v **torek velikega tedna (21. marca) od šestih do sedmih zvečer**.

ST. ALBANS in okolica: prilika za slovensko spoved bo v **sredo velikega tedna (22. marca) od 6.30 do 7.30**. Cerkev Srca Jezusovega v St. Albansu.

NORTH ALTONA z okolico: slovensko spovedovanje bo v cerkvi sv. Leona Velikega v North Altoni, prav tako v **sredo velikega tedna, od šestih do sedmih zvečer**.

V **GEELONGU** bo prilika za slovensko velikonočno spoved pri cerkvi sv. Družine v Bellparku in sicer na **veliki petek zvečer od 6 do 7 ure**. Ker bo cerkev verjetno zasedena, bo spovedovanje v župnišču. Naj omenim, da bo slovenski duhovnik v Geelongu spovedoval tudi Hrvate v ponedeljek 20. marca od štirih do osmih zvečer. Komur bolj ugaja ta dan, je dobrodošel, le čakati bo moral več, da pride na vrsto.

V **MORWELLU** bo slovenska spoved **na cvetno nedeljo od 6 do 7 ure zvečer**, nato pa izjemoma sveta maša.

V **WODONGI** bo letos slovenska spoved prav tako **na cvetno nedeljo od 6 do 7 in nato sveta maša** (namesto redne, ki bi morala biti teden kasneje).

Vse rojake iskreno vabim k sodelovanju. Ne pustite iti lepih prilik mimo, saj mnogi rojaki po svetu teh

prilik sploh nimajo. Tako bo letošnji praznik Vstajenja zares blagoslovljen ter bo prinesel obilo sadov odrešenja.

Rad bi tudi opozoril ob tem sporedu na **Velikonočno slovensko radijsko uro na 3EA** v priredbi naše verskega središča, ki bo na velikonočni ponedeljek (27. marca) ob običajnem času slovenske redne ponedeljkove oddaje, od sedme do osme ure zjutraj. Preko zračnih valov bodo slovenske domove obiskale naše prelepe velikonočne melodije ter domače praznično razmišljanje. Ne pozabite in poslušajte nas!

+ Žal je zopet naših pokojnih predolga vrsta:

V torek 7. februarja je v melbournski bolnišnici sv. Vincencija nepričakovano umrla ANGELA MUSOLINO. Po primeroma lahki in kaj splošni operaciji na očeh, ki je dobro uspela, ji je odpovedalo srce. Komaj teden prej je obhajala svojo devetdesetletnico, saj je bila rojena 30. januarja 1899 v Selu blizu Ajdovščine v družini Mermolia. Kot toliko naših primorskih deklet, se je z devetnajstim leti tudi Angela odpravila v Egipt. Tam je začela v Aleksandriji služiti pri neki premožni družini, obenem pa je pričela s šivanjem in — četudi samouka — postala priznana šivilja, ki je oblačila celo dame raznih kraljevskih rodbin. Poročila se je z italijanskim priseljencem Armandom, vsa skrb za družino pa je padla nanjo, ko je moral mož s pričetkom vojne v internacijo. Obenem je Angela vsa egiptovska leta pomagala veliko tudi domačim, vzela k sebi v Egipt dve mlajši sestri in brala Cirila, tega poslala kasneje v Pariz in izšolala za modnega krojača.

Družina Musolino je v novembru 1951 emigrirala v Avstralijo na ladji "Australia". Pokojnica je do svoje upokojitve pri 69 letih težko delala, da je študirala svoja dva otroka ter so izplačevali dom v Pascoe Vale. Tam je do zadnjega gospodinjala sinu Brunu, on pa je z vso ljubeznijo skrbel za ostarelo mamo. Pogreb na pokopališče Fawkner, kjer je bil mož Armando pokopan pred devetimi leti, je bil v petek 10. februarja iz slovenske cerkve, kjer smo na predvečer ob krsti zmolili rožni venec za pokoj Angeline duše. R.I.P.

Poročati moram tudi o smrti STANISLAVA TERLIKARJA, ki je podlegel večmesečni težki bolezni: življenje je zaključil dne 8. februarja v Monash Medical Centru v Claytonu. Pokojnik je bil rojen dne

21. maja 1930, Logje pri Kobaridu. Po prihodu v Avstralijo se je leta 1959 pri Sv. Ignaciju v Richmondu poročil s Franko Gentile. Poleg nje zdaj zapušča sina Johna in hčerko Julijano. — Pogrebna maša je bila 10. februarja v domači farni cerkvi sv. Petra, Clayton, nato je sledil pogreb na pokopališče Springvale.

Dne 12. februarja je na svojem domu v melbournskem okraju East Keilor po hudi bolezni izdihnil IVAN MALJEVAC. Pokojnik je bil rojen dne 24. junija 1934 v Skalnici, župnija Jelšane. Po prihodu v Avstralijo se je leta 1959 v Ascot Vale poročil z Amalijo Štemberger iz Podgraj. Ustvarila sta si prijeten dom in lepo vzgojila dva sina. Pogrebna maša je bila v četrtek 16. februarja v farni cerkvi sv. Petra, East Keilor, ki je komaj sprejela vse udeležence, toliko rojakov in znancev je pospremila Ivana v njegov zadnji dom na tem svetu na keilorskem pokopališču. Ob grobu mu je v slovo zapel pevski zbor kluba Jadran. Naj se na tem mestu zahvalim družini ter vsem, ki so v spomin pokojniku darovali v Sklad Doma počitka m. Romane.

Tokrat je smrt zopet obiskala tudi našo naselbino Wodongo: dne 19. februarja jw bil v tamkajšnji bolnišnici rešen trpljenja zahrbtnne bolezni LUKA ČANČER, lepo pripravljen za zakramenti na odhod v večnost. Pokojnik je bil rojen 13. oktobra 1909 v Savinjski dolini, Loke, Sv. Jurij ob Taboru. Leta 1946 se je pri Sv. Ani v Slovenskih goricah poročil z Marijo Lorbek. Po sili povojnih razmer se je umaknil v Avstrijo, kamor je za njim prišla tudi žena z obema otrokoma, v Avstralijo so se izselili leta 1955, si ustvarili svoj dom v Wodongi in tam ostali ves čas. Pokojnik je delal kot tesar, pa bil zelo pripraven za vsa gradbena dela. — Pogrebno mašo smo imeli v sredo 22. februarja v cerkvi sv. Avguština v Wodongi, nato smo pokojnega Luka spremili na krajevno pokopališče, kjer bo čakal vstajenja.

V četrtek 23. februarja sem dobil sporočilo iz Sydneya, da je v melbournskem Prince Henry Hospitalu rojak MIHA KLEMENČIČ. Prišel je iz Sydneya k nam na obisk bolnega prijatelja, pa tu sam zbolel in obležal. Že naslednji dan sem ga obiskal in ni izgledal ravno slab. Pravil pa mi je, kako je preteklo leto dolge mesece preležal v bolnišnici ter imel velike operacije. Zdaj se je bolezen obnovila in zdravniki se za operacijo še niso odločili. . . Miha je naslednji dan, v soboto 25. februarja, za vedno zatisnil oči. — Pokojnik je bil iz Tržiča na Gorenjskem, rojen dne 14. avgusta 1927. Kot sem zvedel, je študiral v Ljubljani, nekaj časa pa pri salezijancih v Verzeju. Po vojni ga je zaneslo v Avstrijo, leta 1950 pa je na ladji "General Heinzelman" prispel v Avstralijo. Po začetnem delu v Južni Avstraliji je prišel v Sydney, kjer naj bi

bil uslužben vrsto let na vojaškem področju. Kot mi je sam pravil, je pred nekaj leti začel študirati filozofijo na eni sydneyjskih univerz.

Zemske ostanke pokojnega rojaka je njegova sicer ločena žena avstralskega rodu dala prepeljati v Sydney, kjer so bili pokopani. Žal ne vem ne datuma pogreba, niti imena pokopališča.

Vsem našim pokojnim naj da Gospodar življenja in smrti svoj večni mir, njih svojcem tukaj in v rodni domovini pa izrekam iskreno sožalje!

+ Krstov in porok je sicer manj kot pokojnih, brez njih pa le nismo, hvala Bogu:

Dne 25. februarja sta si v naši cerkvi obljubila zvestobo **Marko Sušelj** in **Sonia Marie Cvetko**, oba že tukaj rojena in krščena v našem verskem središču. Marko je iz znane družine Stanka in Jože r. Šabec v East Keilorju, nevesta pa iz družine Antona in Veronike r. Erjavec (oba sta prišla s starši kot otroka v Avstralijo), Avondale Heights. — Drugi par pa je **Julian Pretnar**, rojen in krščen na Jesenicah na Gorenjskem, v Avstraliji pri starših Julijanu in Nežki r. Bahun na farmi v Cockatoo, Vic., ter **Helena Antonija Dominko**, tu rojena in krščena pri nas, iz družine Viljema in Marije r. Trbanc, Moorabbin. Svoj "Da!" sta izrekla drug drugemu pred našim oltarjem dne 4. marca.

Božjega blagoslova na pot obema paroma!

Naj pa dodam naše čestitke tudi zlatoporočence-**ma Stanku in Zofi Pavletič**: na soboto 18. februarja sta pri sveti maši obnovila svoje zakonske obljube. V Avstralijo sta pred leti emigrirala iz Egipta, rojena pa sta bila v naši lepi Primorski. Bog vaju živi!

+ Krstila je pri nas 18. februarja družina Zvonka **Biloš** in Snežane r. Klarin, iz East Coburga. Dobila je prvorojenko **Natašo** — Dne 12. marca pa je bil v naši cerkvi krščen **James Russell**. Srečna starša Russel **Glen Rogers** in **Silvia** r. Šerek živita v Kew.

Naše iskrene čestitke!

+ Na nedeljo 6. marca smo se Slovenci kot narodna skupina, četudi nas ni bilo ravno mnogo, udeležili romanja "WALK WITH MARY". Veliko število vernikov je napolnilo cerkev Lurške Matere božje v Armadale, kjer smo zmolili rožni venec in litanije ter imeli blagoslov, nato pa v procesiji odšli proti Marijini cerkvi v East St. Kilda, kjer je bila maša. Imel jo je ob somaševanju pomožni škof George Peel. Bilo je lepo doživetje.

+ Hvaležen sem vsem, ki nam prihitijo pomagat, kadar rabimo v središču kako pomoč. Da je vedno kaj treba v cerkvi, dvorani, ali pa v Baragovem domu, je razumljivo. Nedavno se je skupina pridnih spravila na obrezovanje cipresne žive meje Baragovega doma (Lojze Jakofčič, Maks Korže, Mirko Grgurič, Rudi

Kimovec in p. Toni) ter vsem iskren Bog povrni. Enako Tonetu Brnetu, ki je obljubil, da bo popravil ograjo. Bi se mu še kdo pridružil?

+ Društvo sv. Eme je imelo sestanek z volitvami odbora na nedeljo 19. februarja. Ohranilo je odbor prejšnjega leta (Rozi Lončar, Olga Bogovič, Ana Marija Cek, Fani Šajn in Francka Anžin). Čestitamo! Predvelikonočna akcija je prodaja srečk za **velikonočno košaro**, ki jo bodo žrebale na veliko nedeljo po deseti maši. Srečke so po 50 centov.

+ Pa tudi Baragova knjižnica prodaja srečke za **štiri stenske slike** (štirje letni časi, krasno ročno delo in poklon Kirnove Miriam). Radi bi nabavili nekaj novih knjig. — Glasniki pa prodajajo srečke za **velik čokoladni pih**. S srečolovom hočejo delno pokriti stroške potovanja na letošnji mladinski koncert, ki bo v Adelaidi.

+ Glede **Doma počitka m. Romane** zdaj pripravljamo vse potrebno in nestrpno čakamo datuma razprave, ko bo tribunal odločil ali odklonil dovoljenje za zidavo. Zadevo vsem priporočam v molitev. Neradi bi izbirali prostor proč od našega verskega središča. Naravnost sramotno se mi zdi, da Kew ne bi imel srca za nekaj osamelih in ostarelih priseljencev. A vedno več je samoljubja in ozira na lastno udobje. Vem, da bi bilo še pred nekaj leti vse drugače, a takrat ni bilo dovolj denarja za začetek in državne oblasti so zadrževale dovoljenje. Ko smo tam uspeli, so pa druge težave. . . A obupati ne smemo ter popustiti, saj gre za dobro stvar in za našo skupno važno zadevo!

Naj se ob tej priliki zahvalim družinam nekaterih pokojnih in vsem, ki so v spomin na pokojnega ali namesto cvetja na grob darovali v Sklad Doma počitka. V spomin pokojnega Ivana Troha smo prejeli 970 dolarjev, Marjana Opelta 685 dolarjev, Ivana Maljevca 536 dolarjev; Bruno Musolino pa je mami Angeli v spomin poklonil našemu Skladu dar tisoč dolarjev. Bog povrni vsem!

Naša lurška votlina o veliki noči

IZPOD TRIGLAVA

LIPO SPRAVE naj bi zasadili na kraju na ljubljanskih Žalah, kjer je bila lanskega prvega novembra prva javna komemoracija žrtvam revolucije (O tem smo poročali v decembrskih MISLIH na strani 332). Pod pismom, ki je bilo objavljeno v Družini (letošnja osma številka, 19. februarja 1989), sta podpisana Stanislav Klep in Spomenka Hribar. Sklepamo, da je bilo pismo odposlano na odgovorno mesto, ki naj bi izdalo dovoljenje za posaditev spominskega drevesa. Takole se glasi v Družini uvod in pismo samo:

Spoštovano uredništvo! Iz spoštovanja do javnega mnenja o občutljivem vprašanju, ki zadeva našo kulturo, upošteva je čl. 167 zvezne Ustave o pravici do obveščeniosti, prosim, da v vašem časopisu – morda ob dnevu slovenske kulture – objavite naslednje pismo, ki naj s tem postane javno.

Na dan mrtvih, 1. novembra lani, je bila na ljubljanskih Žalah komemoracija, posvečena žrtvam staliniзма in žrtvam naših zmot; vsem nekrivim in krivim, mučenim in pobitim, ki počivajo v nezaznamovanih grobovih in grobiščih in ki jim ozkost srca in duha dotlej ni priznavala pravice do javnega spomina.

Načrtovana tiha slovesnost v spomin in opomin na človekovo majhnost je prerasla v kulturni dogodek, katerega vrh je bila čudovito ubrana pesem Lipa zelenela je, ki je v soju sveč – taka je bila podoba – zlivala srca zmagovalcev in premaganih v eno in rosila oči stoterim navzočim, ko je noč legala na praznični dan.

Na jaso pri prehodu iz starih Žal na nove, kjer smo položili žalni venec s posvetilom in slovenskimi trakovi, pa mnogi – svojci njih, ki jim je bil posvečen spominski večer, ali drugi – še vedno prinašajo in prižigajo sveče. Tudi cvetje je med njimi. Zlasti je bilo to številno za božič in ob novem letu.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Telefon:
359 1179

Vsa
dela so
pod garancijo!

Ker marsikom, predvsem pa svojem žrtev, ta kraj pomeni že skoraj sveti prostor, in ker smo se tu prvič javno spomnili tudi tistih, zaradi katerih usode imamo kot narod manj mirno vest, podpisnika v imenu skupine nekdanjih borcev NOV in kulturnih delavcev prosiva naslov za dovoljenje, da na tem kraju v spomin na dogodke in čase, ko človek človeku ni bil človek, vsadimo lipo, ki je že tako postala narodnostni simbol. Naj bo to Lipa Sprave, sprave med mrtvimi in živimi, ki je bila prav tu, vsaj na simbolni ravni, dosežena na dan mrtvih. Vsajena in rastoča lipa naj bo tudi simbol strpnosti in hkrati simbol volje in hotenja, da bi se tragedija, ki se je zgodila, ne ponovila nikdar.

Stanislav Klep, Spomenka Hribar

“KATOLIŠKI GLAS”, zamejski verski tednik, obhaja letos štiridesetletnico svojega obstoja. Na svečnico, 2. februarja 1949, je v zamejski Gorici izšla njegova prva številka. Od takrat vsa leta nepretrgoma obiskuje verne slovenske domove po Goriškem in Tržaškem, pa tudi drugod po svetu. Le v matični domovini vsa ta desetletja ni bil zaželen, ker se je načelno držal resnice in svoje bralce svobodno obveščal o razmerah v matični domovini. Če vsaj zdaj, ob zadnjih bolj zrahljanih razmerah doma, sme preko meje, ne bi vedel povedati. Vsekakor tudi avstralske Misli svojemu zamejskemu vzorniku iskreno čestitajo k štiridesetletni pokončni drži. Naj “Katoliški glas” le še dolgo odmeva med našimi brati za nesrečno mejo ter jim ohranja jezik in kulturo ter slovensko zavest!

PO ZADNJIH uradnih poročilih je bilo na novega leta dan 1989 v slovenski metropoliji 1138 duhovnikov, od teh 867 škofijskih in 271 redovnih. Razdeljeni po škofijah nam dajo sledeče številke: ljubljanska nadškofija ima 504 duhovnikov, od teh 339 škofijskih in 165 članov raznih redovnih družin. Mariborska škofija šteje 427 duhovnikov, od teh 345 škofijskih in 82 redovnikov. Koprška pa ima v dušnem pastirstvu 207 duhovnikov, od katerih je škofijskih 183, redovnih pa 24.

Povprečna starost škofijskih slovenskih duhovnikov je 51 let, 5 mesecev in 24 dni, dočim so, gledano po škofijah, številke sledeče: v ljubljanski nadškofiji 50 let, 8 mesecev in 3 dni; v mariborski škofiji 51 let, 8 mesecev in 10 dni; v koprski pa 52 let, 8 mesecev ter 4 dni.

S. D. Z. – Slovenska demokratična zveza, katere program smo objavili v zadnji številki MISLI, je dne 11. januarja res pričakala svojo ustanovitev v Ljubljani. Poročilo pravi, da se je to zgodilo “v nabito polnem Cankarjevem domu”. V tej zvezi, ki se ima namen boriti za demokracijo in pluralizem, je veliko vidnih slovenskih izobražencev. Za letošnji maj so o-

klicalci že tudi prvi redni kongres. — Na ustanovnem zborovanju je postal prvi predsednik SDZ pisatelj in sociolog **Dimitrij Rupel**, v izvršnem odboru pa so še Janez Janša, Ivan Oman, Veno Taufer, Alojz Križman, Hubert Požarnik, Tomaž Pisanski, Boštjan Zupančič in Samo Resnik. V 24-glavni svet je bil kot prvi izvoljen France Bučar, izbrali pa so tudi 7-članski nadzorni odbor. In vse to s svobodnimi volitvami 544 veljavnih glasov.

NAJSTAREJŠA sestra pesnika Srečka Kosovela, Antonija vdova Ravbar, je dne 7. januarja umrla v Tomaju. Bila je vsa predana spominu na svojega brata pesnika ter je vsa leta skrbno bdela nad domačo hišo. V povojnih desetletjih se je večkrat oglasila in branila resnico, ko so razni literarni izvedenci hoteli pokojnega brata Srečka razglasiti za komunista in bogotajca, kar nikoli ni bil. V naših MISLIH je bila na sliki v novembrski številki 1986: bila je botra novemu zvonu, ki ga je maja istega leta v Tomaju blagoslovil koprski škof Pirih za podružnično cerkvico Device Marije v Britofu.

NA GROBU kiparja **Franceta Goršeta** v Svečah na Koroškem so tik pred praznikom Vseh svetih odkrili spomenik. Je delo kiparja Goršetovega učenca Draga Tršarja in upodablja po besedah umetnika samega "Goršetovo osebnost in njegove prijatelje, ki so bili vedno okoli njega. Korenine so jim bile odsekane in so jih drugje spet dobili . . ." Spomenik je oskrbelo Slovensko prosvetno društvo "Kočna" iz Sveč, prispevali pa sta tudi Kulturna skupnost in Zveza kulturnih organizacij Slovenije. K odkritju se je zbralo več pomembnih osebnosti, govoril pa je kulturni minister Slovenije Vladimir Kavčič, ki se je zahvalil pokojnemu umetniku Goršetu za njegovo življenjsko delo. — No, vsaj po smrti je Slovenija priznala umetniško veličino! Saj so slovenske oblasti vsa povojna leta o njem zahtevale molk in še pred nekaj leti tik pred otvoritvijo razstave zabranile prireditve.

V **LJUBLJANI** je umrl 8. januarja dr. **Marijan Breclj**, ki se je rodil leta 1910 v Gorici. Bil je po poklicu pravnik in pred vojno eden vodilnih slovenskih krščanskih socialistov v Jugoslovanski strokovni zvezi. Kot tak se je pridružil Osvobodilni fronti, maja 1943 pa podlegel pritisku in iz krščanskega socialističnega tabora preseljal v komunistično partijo. Kot član KP se je povzpел med vrhove ter po vojni opravljal vrsto odgovornih političnih in državnih služb.

STOLETNICO praznujemo letos, kar je bila ustanovljena prva strokovna šola za lesno industrijo s slovenskim učnim jezikom. Pred njo je vredno omeniti obrtno šolo, ki jo je v Ljubljani leta 1810 odprla francoska oblast ilirske province ter je imela tudi mi-

zarski oddelek. Pred šestimi leti pa je obhajala stoletnico enaka strokovna šola v Kočevju, a tam so poučevali le v nemškem jeziku.

ŽE TRI LETA je v Sloveniji veljaven zakon, da morajo avtomobilski vozniki uporabljati varnostni pas. Občasne kontrole so pokazale, da pas uporablja komaj tretjina voznikov. Poročilo pravi, da se ženske bolj zavedajo važnosti tega vozniskega pripomočka, kajti med neuporabniki je največ moških.

ŠKOCJANSKE JAME so bile nedavno vpisane v seznam svetovne dediščine pri UNESCO. Vendar bo vpis polnoveljavnen šele čez dve leti, če bodo v tem obdobju izpolnjeni pogoji, katere so dobili pobudniki vpisa od te svetovne organizacije. Med njimi je najpomembnejša obljuba zmanjšanje onesnaženosti Reke. Za ta projekt bo treba čim prej zbrati denar in pričeti z deli, saj bosta dve leti hitro minili. Potrebna je tudi razširitev komercialne izrabe okolja ter vključevanje okoličanov pri teh nalogah.

HUDA SUŠA je v Sloveniji dodatek k ostalim skrbem zadnjega časa, političnim in gospodarskim. V začetku februarja so nastale težave v preskrbi z vodo in električno energijo. V mnogih občinah je bila preskrba s pitno vodo tako otežena, da so pričeli dnevno dovažati vodo preko 160.000 prebivalcem. Najbolj kritično je bilo v občinah Sežana, Maribor-Pesnica, Koper, Postojna, Novo mesto, Ajdovščina in MOZirje. — Poročila vedo povedati, da je bilo zaradi pomanjkanja padavin okolje še najbolj ogroženo na Krasu. Reka je postala tako onesnažena kot v najhujših časih polti. Pritok komaj 120 do 150 litrov na sekundo je pomenil, da ima struga le odpadne vode. Reka Pivka pa je skoraj usahnila in je poginilo veliko število rib.

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

SN

foto-slikar

Simon Novak

- Otroški in družinski portreti na domu
- Poroke v domačem okolju ali po želji
- Posebni družinski prazniki — rojstni dnevi, zaroke, obletnice in slično

• Priporoča se vam vaš rojak Simon Novak
Melbourne,
Victoria **367 8405**

Sveto pismo v našem slovu

BOG SPREGOVORI PO NAŠE

VSE do srede šestnajstega stoletja so se nam ohranili le drobci božje besede, zapisane v našem jeziku. Ti rokopisni drobci se največkrat najdejo na robu ali prazni strani kake latinske ali nemške knjige. Bili so v pomoč posameznim duhovnikom pri dušnopastirskem delu. Tako so preprosti verniki pri pridigah kdaj pa kdaj slišali krajše svetopisemske odlomke v domači govoric. Bolj kot poslušanja so bili navajeni slikovne- ga dojemanja božje besede: opazovali so svetopisemske prizore, naslikane po cerkvenih stenah.

Po Evropi je vršalo od sprememb in novosti, ki so naznanjale novi vek. Eno od odkritij tega časa je tudi tiskana knjiga. Govorice evropskih narodov so se druga za drugo vzpenjale na stopnjo knjižnih jezikov. Tudi med našim narodom se je našel nekdo z željo, "da bi se tudi njegov jezik pisal in bral, kakor jeziki drugih narodov... in da bi se sveto pismo natisnilo v slovenskem jeziku". To je bil Primož Trubar (1508 – 1586). Sam je začel urediti, kar mu je ležalo na srcu.

Podobna zamisel se je porodila že solunskima bratoma Cirilu in Metodu, ki sta v devetem stoletju prišla med Slovane in jima odkrila božjo besedo. Nagovorila sta jih v živi ljudski govoric (to je bil precej verjetno takratni jezik makedonskih Slovanov) in jim v ta jezik prevedla celotno sveto pismo. Jezik, ki sta mu sveta brata postavila temelje, je skozi stoletja postal starinski (staroslovanščina) in izoblikovali so se narodni jeziki. Staroslovanščina je bila kljub temu še nekaj časa "uradni" jezik, v bogoslužju pa se je ponekod ohranila vse do današnjih dni.

V Trubarjevem času staroslovanščina živi celo na robovih naše dežele: glagoljaški duhovniki se pred Turki zatečejo tudi v naše kraje in v koprski škofiji imajo glagoljaško semenišče vse do srede devetnajstega stoletja. Prva tiskana knjiga na slovenskem jugu je glagoljaški misal iz leta 1483 (Bakovac, reška škofija). Sam Trubar je začel svojo pot do učenosti v glagoljaški šoli na Reki... Precej verjetno so nekateri duhovniki ob kaki priliki brali vernikom božjo besedo v staroslovanščini, saj je ta bolj domače zvenela kot latinščina ali nemščina. Kljub temu pa je bila živa vsakdanja govornica daleč od staroslovanščine in imeli sta malo skupnega.

Verska vnema in ljubezen do sonarodnjakov sta

Nu kadar je ta Sobota bila kupile, Maria Magdalena, inu Maria Jacobova, inu specerje, de bi prishle, inu njega shalbale. Inu hitimu Gfobu vju-tru cillu sguda, ob eni Sobboti, k gori shlu. Inu one fo mej fabo djale: Gdu nam odvba? Inu one fo tjakaj pogledale, valen bil: Sakaj on je bil filnu velik. Inu one fo no eniga Mladenizha notri fedezhiga, na defni roki, febi, inu one fo se prefrashile.

On pak je rekal knym: Neprefrashite fe, Vy y krishaniga: On je gori vstal, inu nej tukaj: Pole, letu lushili. P ojdite pak tjakaj, inu povejte letu njegovim vami pojde tjakaj v Galileo, ondi bodete vy njega

Zgornji odstavek v Dalmatinovi BIBLIJI iz evan- Marka (16, 1 – 7) o Jezusovem vstajenju se v moderni slovenščini glasi takole: Ko je minila sobota dišav, da bi ga šle mazilit. Prvi dan v tednu so šle Magdalena, Marija, Jakobova mati, in Saloma kupile dišav, da bi ga šle mazilit. Prvi dan v tednu so šle ko je sonce vzšlo, h grobu. Govorile so med seboj: "Kdo nam bo odvalil kamen z vhoda v grob?" K tja, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč zelo velik. Stopile so v grob in zagledale mladeni z desni strani, ogrnjen v belo haljo, in so se zelo prestrašile. On pa jim reče: "Ne bojte se! Jezusa tana, križanega. Vstal je. Ni ga tukaj. Poglejte kraj, encem in Petru: Pred vami pojde v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel."

Trubarja nagnili k temu, da je v času pregnanstva (po kraljevem ukazku so na Kranjskem začeli preganjati protestante) kot pridigar v Rothenburgu prijel za pero. V Ljubljani, kjer je bil zadnja leta kanonik in stolni pridigar, se je izkazal kot dober govornik. Gotovo je že takrat napravil kak osnutek slovenske pridige, a le za lastno uporabo. Knjiga, ki je nastala v Rothenburgu, pa ni bila le poskus, ali bi se dalo slovenski jezik brati in pisati, ampak že kar zaokrožena zbirka verskih nauk. Trubarjev jezik je takratna ljubljansko-činska, ki ji je večkrat dodal tudi kaj iz domače raške govornice. Pri izbiri pisave pa se je odločil za gotico, saj je znalo največ naših ljudi nemško brati. Tako smo dobili v letu 1550 C a t h o l i s m u s – prvo slovensko knjigo, v kateri Trubar dostikrat citira sveto pismo.

Trubar ni pozabil na prevajanje svetega pisma, vendar se tega dela ni upal lotiti, ker ni znal ne hebrejščine ne grščine. Ko je leta 1553 prišel v stik z Vergerijem, novim svetovalcem würtemberskega vojvoda, ga je ta nagovarjal, naj prične s prevajanjem. Trubar je končno privolil, vendar je zahteval, naj mu preskrbi po dva slovenska in hrvaška duhovnika za pomoč.

Učeni duhovnik iz Metlike je na poti umrl; menih z otoka Cresa, ki je prinesel s seboj hrvaški prevod svetega pisma v rokopisu, ni bil pripravljen sodelovati in se je nazadnje nekam izgubil. Tako se je Trubar sam lotil dela – tokrat je uporabil latinico – in leta 1555 izdal Ta evan-geli svetiga Matevža, z daj prvič v ta slovenski jezik p r e o b r n j e n . V predgovoru pove, da je prevod le poskus, ki ga "koker enu mahinu kosilce oli južini-co v dobrem vzemite inu špižajte vaše duše, dotle z božjo pomočjo te druge evangelije inu listuve preobrnemo. Kedar tu isto doprnesemo, tedaj vi bote mogli vaše duše napasti do sitosti".

Trubar je nadaljeval s prevajanjem in v dobrih dvajsetih letih po delih prevedel celo novo zavezo: Ta prvi delj tiga noviga testamenta (1557), Ta drugi dejl tiga noviga testamenta (1560), Svetiga Pavla ta dva listi h tim Korintarjem inu ta h tim Galatarjem (1561), Svetiga Pavla listuvi (1567) in Noviga testamenta posledni dejl (1577). Od stare zaveze je prevedel le Ta celi psalter Davidov (1566); neznanje hebrejščine in grščine ga je preveč motilo.

Čas, da bo prevedeno celotno sveto pismo, ni bil

več daleč. Bohorič, ravnatelj stanovske šole v Ljubljani, je Trubarju priporočil nadarjenega učenca Jurija Dalmatina iz Krškega. Po Trubarjevem posredovanju je Dalmatin dokončal latinsko šolo v Bebenhausnu in nadaljeval študij filozofije ter protestantske teologije v Tübingenu.

V času študija je Dalmatin prebiral Trubarjeve knjige in se preizkušal v slovenskem pisanju. Po Trubarjevem prigovarjanju se je odločil, da bo prevedel celotno sveto pismo. Že med bivanjem v Tübingenu je prevedel vse Mojzesove knjige. Leta 1572 je prišel za pridigarja v Ljubljano in kmalu pripravil rokopisni prevod Sirahove knjige. To knjigo z naslovom Jezus Sirah je leta 1575 natisnil domač tiskar Janez Mandele kot prvi slovenski tisk v Ljubljani.

Leta 1578 je Dalmatin dokončal prevod svetega pisma. Da bi se deželni stanovi ogreli za natis celotnega prevoda, je dal pri Mandelcu natisniti Mojzesove knjige z naslovom: Biblije, tu je, vsiga svetiga pisma prvi dejl. Istega leta so se deželni stanovi Kranjske, Koroške in Štajerske le odločili za natis in naročili Dalmatinu, naj poizve, koliko bo stvar stala. Ta se je spet obrnil na Mandelca, ki je predložil predračun. Zaradi napetosti med deželnim knezom in deželnimi stanovi se je vse skupaj zavleklo. A Dalmatin ni miroval. V začetku leta 1580 je dal natisniti Salomonove pripu-visti (knjigo Pregovorov), Mandele pa je predložil znižan predračun. Ko je za vse to zvedel deželni knez, je ukazal zapreti Mandelčevo tiskarno. Kljub temu je revizijska komisija pregledala Dalmatinov prevod in ga odobrila. Dalmatin je začel iskati novega tiskarja in nazadnje dobil najboljšo ponudbo iz Wittenberga. V aprilu 1583 se je Dalmatin skupaj s pomočniki odpravil tja, da bi nadzoroval delo v tiskarni. Že do novembra so tiskarji natisnili 1500 izvodov nove knjige z naslovom B i b l i a , tu je, vse svetu pismu, stariga inu noviga testamenta, slovenski tolmačena, skuzi Jurja Dalmatina – in z letnico izida 1584. Notranjeavstrijska oblast je nameravala Biblijo pri prehodu čez mejo zapleniti. Kljub temu so naskrivaj v sodih srečno pripeljali novotiskane knjige na Koroško, Štajersko in Kranjsko.

Protireformatorsko gibanje je uničilo večino protestantskih knjig, za sicer prepovedano Dalmatinovo Biblijo pa so si mnogi katoliški duhovniki izprosili dovoljenje, da jo smejo obdržati. Tako je Biblija na nek način dosegla svoj namen, saj je približala božjo govornico našim prednikom. Hkrati je imela velik vpliv na oblikovanje slovenskega knjižnega jezika in na vse kasnejše prevode svetega pisma.

Danes imamo precej različnih izdaj svetega pisma v domačem jeziku. Vprašanje pa je, ali kdaj čutimo potrebo, da bi ob branju božje besede, kot pravi Trubar, "svoje duše napasli do sitosti"? P. TONE

SVETA DRUŽINA

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S. A., 5007)
Tel.: (08) 46 9674

RAZPORED našega bogoslužja za velikonočne praznike je sledeči:

Na CVETNO NEDELJO bo ob deseti uri blagoslov zelenja in cvetja pred cerkvijo. Sledi sprevod v cerkev, med mašo pa branje pasijona s sodelovanjem mladine.

Na VELIKI TOREK (21. marca) zvečer ob sedmih skupna priprava na spoved, starejši v cerkvi, mladina v dvorani (tu bo v angleščini). Nato skupna odveza in priložnost za osebno spoved. Prilika za spoved bo skozi ves veliki teden, razen na samo velikonočno nedeljo.

Na VELIKI ČETRTEK (23. marca) zvečer ob sedmih sveta maša v spomin na zadnjo večerjo. Po maši prenesemo Najsvetejše v "ječo", nato je priložnost za zasebno češčenje.

Na VELIKI PETEK (24. marca) je spomin Gospodove smrti na križu. Ta dan je strogi post. Popoldne

ob tretji uri pričetek obredov velikega petka z branjem pasijona ob sodelovanju odraslih. Po končanih obredih bo odprt božji grob. Kot skupnost bomo s petjem in molitvijo rožnega venca počastili Jezusa, snetega s križa in položenega v grob. Priložnost za spoved.

Na VELIKO SOBOTO (25. marca) imamo zjutraj ob 9.30 križev pot, nato bo izpostavljeno Najsvetejše v božjem grobu. Kot vsako leto se bodo tudi letos vrstile skupine v molitvi pred božjim grobom vse do sedme večerne ure. Letos posebej vabim v molitvi tudi mlade, da pridejo k skupni ali zasebni molitvi velike sobote ter žrtvujejo vsaj to skromno eno uro na leto našemu Odrašeniku.

Blagoslov velikonočnih jedil bo popoldne ob štirih in zvečer po Vstajenju.

Pričetek velikonočne vigilije zvečer ob sedmih. Najprej je blagoslov ognja in velikonočne sveče, velikonočno oznanilo, branje svetega pisma, blagoslov krstne vode in obnovitev krstnih obljub, nato vstajenjska maša. Po maši slovesno VSTAJENJE s procesijo okoli cerkve, zahvalna pesem in blagoslov.

NA VELIKO NOČ – praznik Kristusovega vstajenja, 26. marca – ob deseti uri slovesna peta sveta maša.

NA VELIKONOČNI PONEDELJEK, 27. marca, sveta maša zjutraj ob osmih. Zvečer pa bomo imeli **pirhovanje** v cerkveni dvorani. Kot lansko leto, bodo tudi letos podeljene nagrade najlepšim slovenskim pirhom in najbolj okusni potici. Zato posebej vab-

Na lanskem "pirhovanju" je prvo nagrado za pirhe prejela Hedvika Ivančič

ljeni mladi, da dokažete svoje talente pri barvanju pirhov, gospodinje pa k tekmoivanju s potico! Med pirhovanjem bo dovolj zabavnih iger za mlado in staro. Saj je glavni namen tega našega velikonočnega srečanja, da budimo staro slovensko tradicijo. Zato vsi lepo vabljeni!

KAJ pa je bilo zanimivega v našem središču v preteklem mesecu? Dne 7. februarja smo imeli **puštanje**. Kljub vročemu večeru se je zbralo lepo število rojakov. Seveda tudi pustnih mask ni manjkalo. Ob njih je bilo dosti ugibanja, še več pa smeha. Komisija, ki so jo sestavljali dr. Frank, g. Ahlin in ga. Vida Katern, je imela kar dosti dela pri izbiranju najboljših

in najbolj izvornih mask, ki so bile seveda nagrajene. Letos smo imeli prvič razstavljen tudi pustne krofe, ki jih je prav tako ocenila posebna komisija ter štirim podelila nagrade. — Tako pri nas obujamo domače navade, ki smo jih doslej kar malo zanemarili. Upajmo, da nas bodo pri tem tudi mladi podprli s sodelovanjem. Lani so velikonočnim navadam sledili z izrednim zanimanjem, letos bodo morda tudi že sami še bolj sodelovali.

Ob koncu želim vsem rojakom širne Avstralije, zlasti seveda v Adelaidi in Južni Avstraliji, naj bodo za vse prazniki Kristusovega vstajenja napolnjeni z božjim blagoslovom.

P. JANEZ

LOJZE
KOZAR

NAŠE NABIRKE

Premakljivi svečnik

(21.)

“Ravno tega se bojim. Vem, kaj ga čaka, sirotka. Pri tej ženski bo odrinjen, bo vedno vsega kriv, vse bo moral narediti namesto njenih dveh, pa ne bo nikoli dovolj naredil in ne dovolj dobro, vsi pri hiši bodo z njim pometali. Janez je premehak, da bi kaj rekel ali kaj ukrenil, tudi če bi videl. Pa kaj bi on videl, videl bo samo svojo novo ženo in drugega mu ne bo mar. Zato otroka ne dam. Kar pojdiva v božjem imenu in mi pustita otroka, da poskrbim zanj, dokler me Bog še drži na tem svetu. Odrasel bo in si bo že kako pomagal, kakor si pomaga toliko sirot na svetu. Kjerkoli v revnem domu mu bo bolje kakor v bogati hiši, kjer bi bil odrinjen in vsem v napotje. Kakor smet, ki je povsod odveč in jo z metlo rinemo v kot.”

“Mati, če bi se bal, da bo za otroka pri Janezu res tako slabo, ne bi tvegala in vas ne bi prišel nagovarjat, da ga izročite očetu. Toda trdno sem prepričan, da mu bo dobro, da ne bo v ničemer zapostavljen, zato sem prišel k vam. Vem, veliko hudega ste v življenju doživeli, zato ljudem ne zaupate. Toda tudi jaz imam za seboj marsikatero izkušnjo in vem, kaj lahko svetujem in česa ne. Meni ne gre za Janeza ne za Roziko in tudi za vas ne, mati. Meni gre samo za otroka. Rad bi, da bi mali imel dom, očeta in prepričan sem, v Roziki tudi mater. Rozika je na zunaj nekoliko trda, nekoliko osorna, življenje jo je je pač tako naredilo, po naravi pa je dobra, pravična in plemenita.”

“Drugi niso tega mnenja.”

“Vem. Ker jo slabo poznajo. Vam bi rad položil na srce, mati, da bi se zavedali, kako zelo je sedaj otrokova usoda v vaših rokah. Če boste

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE “MISLI”:

\$92.— N. N.; \$42.— Štefi Valentan; \$35.— Ivan Figar; \$34.— Ivan Maurice; \$25.— Karl Holvet; \$23.— Ivan Damiš, Rudi Držar; \$22.— Anica Mukavec, Valerija Pančur, Antonija Šabec; \$20.— Bojan Dubrovič, Ivan Smole, Magda Hreščak, Tereza Prosenak; \$19.50 Mario Maršič; \$19.— Ivan Burlovič; \$17.— Ing. Arch. Jožef Jež, Anton Brne; \$15.— Teresa Kaiser, Antonija Merlak, George Marinovich; \$13.— Florjan Falež; \$12.— Branko Jerin, Marija Špilar, Marija Gorjanc, Ivan Barič, Ivan in Ana Horvat, Jože Oblak, Anka Brigoč, Jože Brožič, Hinko Hafner, Jože Podboj, Franc Plohl, Vili Mrdjen, Janez Albrecht, Justi Mrak, Marija Slokar, Irma Ipavec, Maria Zai, Marija Paunič, Bernard Zidar, Pavlina Pahor, Ida Turk, Drago Jakovac, Justina Ciobaca, Anton Jesenko, Antonija Stanson, I. & L. Prugovecki, Frederick Nemeč, Janez Klemenčič, Jože Lapuh, Frančiška Vekar, Jože Štemberger, Ema Kowalski, Alojz Ličen, Irena Grassmayr, Franc Uršič, Milena Baetz, Karel Štrancar, Terezija Simunkovič, Helena Berkopec, Marija Kraševc, Vera Škraba, Gabrijel Pirc; \$10.— Ivanka Dodič, Wilhelm Wetzler, Franc Anžec, Ludwig Grassmayr, Stanko Mlinar (po pomoti zadnjikrat odpadlo in prosim oproščenja); \$8.— Valentin Lenko, Anton Konda; \$7.— Roza Fran-

co, Ludvik Lumbar, Leopold Miller, Ferdo Godler, Anica Pegan, Martin Šuštarčič, Jožef Ficko, Rudolf Simonetič, Anica Šivec, Maks Roth, Jožef Kalc, Milan Kavič; \$6.— John Erpič, Marija Belavič; \$5.— Marija Habenschuss, Dragica Babich, Jože Kastelic, Pavel Tonkli, Ignac Kalister, Julijana Razboršek, Viktor Šenkinc, Franc Male, Franc Izanc, Jože Plevnik, Antonija Vučko, Valerija Sedmak, Marija Gorjan, Ana Lipovnik, Martin Toni, Ivana Krnel, Mihaela Brkovec, Emil Pantner, Ciril Škofic, Maria Meštrov; 4.— Jože Rakar, Matilda Vrh, Jurij Tomažič, Mr. & Mrs. A. Kodela, Angela Povh, Jože Marinč, Justina Glajnarič, Terezija Jošar, Eligij Šerek, Janez Janš, Anton Mlinarič, Franc Pirnat; \$3.— Stanislav Vadnjaj; \$2.— Franc Švirt, Marta Kohek, Ivan Zupan, Slavko Uršič, Justina Costa, Ernest Rutar, Janez Žele, Frančiška Klun, Marta Oostrožnik, Ivanka Smrdelj, Elizabeth Wernig, Sonja Kovačević, Štefanije Rijavec, Marta Wagner, Janez Primožič, Štefka Fretze, Franc Murko, Alexander Gubič, Ema Žele, Janez Jernejčič, Elio Simčič, Mila Vadnjaj, Elizabeth Čar, Alojz Drvodol, Ivan Petelin, Franc Žužek, Dušan Novak, Ivanka Anghel, Jože Vuga, Ivanka Špilar, Jožef Baligač, Joe Belovič, Vinko Prinčič, Libero Babič, Apolonija Tanšek, Franc Rolih, Anton Požar, Hermina Koroša, Zofi Brkovec, Herman Šarkan, Anton Konda, Evgen Brajdot, Andrej Pichler, Jože Ivanuša, Ivanka Kariž, Martin Bellec, Mirko Godec, Franc Križman, Marija Srebrnjak, Ivanka Bajt, Štefanija Šorec, Ivan Bratina, Rožica Pirc, Marija Marušič, Eric Kogoj; \$1.— Ivanka Nanut, Angela Cesar, Savo Tory.

NAŠIM POSINOVLJENIM AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$500.— N. N.; \$100.— Stanko Aster Stater (namesto božičnih voščilnic z nancem), C. Š., L. & M. Martin (patru Hugonu); \$70.— Franc Danev; \$50.— druž. Jože Krušec (za lačne), Alojz Robnik, N. N., Toni Konda, N. N., Franc in Apolonija Tanšek; \$40.— Druga delovna skupina sydneyskega verskega središča namesto cvetja na grob Rudiju Kužniku, Slav-

Janezka lepo pripravili na to, da bo šel k očetu in ga ne boste hujskali proti njemu, še manj pa proti njegovi novi materi ali recimo mačehi, potem se bo otrok znašel in se bo v svojo družino lepo vključil. Če ga boste pa strašili, kaj vse ga pri mačehi čaka in mu novi, ali pravzaprav prejšnji dom slikali črno, boste vi krivi, če se otrok ne bo znašel in se ne bo mogel prilagoditi. Družina, v katero ga vabimo, je kljub vsemu, kar vam ne ugaja, njegova prava družina in pri vas je bil doslej samo zato, ker so razmere tako nanesle."

"Ves čas govorite tako, kakor da sem jaz čisto zanič: ne znam vzgajati, ne znam z otrokom ravnati. Ona seveda zna, ker je mlada, jaz pa sem stara in zanič, kakor je vse staro danes zanič."

"Zdaj ste nekoliko krivični, mati. Ni vse staro zanič. Tudi vi ste Janezku veliko dobrega storili, toda zdaj je čas, da se vrne k svojemu očetu. On je zanj odgovoren in otrok je njegov."

"Kaj bom jaz sama brez njega, tega pa nihče ne vpraša. Si lahko mislite, kaj se na stara leta pravi, navezati se na takega otroka, ko nimaš nikogar več na svetu in ničesar, za kar bi skrbel ali za kar bi se lahko žrtvoval? Komaj sem se ga navadila in zdaj sva kakor eno srce in ena duša, vi pa hočete vse te vezi preprosto potrgati, kakor da so navadna rahla pajčevina. Pa vam ne pride na pamet, kako ste krivični in neusmiljeni."

"Za vas je res hudo, mati. Toda otrokova prihodnost je važnejša. On ima še vsa svoja leta pred seboj, mi starejši pa že dobro mero za seboj. Ne gre samo za starost, tudi če bi vi bili še mladi, bi otrok prav tako pripadal samo staršem in ne vam, kakor so nekoč vaši otroci pripadali samo vam in nikomur drugemu, dokler se niso poročili. Tako je življenje in proti tej zakonitosti ne moremo mi vsi skupaj prav nič. Sicer pa otroka ne boste izgubili. Obiskal vas bo lahko kadar koli, saj k vam ni tako daleč, vi pa boste, o tem sem prepričan, vedno prav tako dobrodošli na Janezovem domu."

"Z Roziko sva se že pogovarjala o tem, da bi nam bilo vsem prav, če bi se mati hoteli preseliti k nam. Sami so, in ko bodo onemogli, kdo bo skrbel zanje. Pri nas bi lepo skrbeli zanje tudi v bolezni. Dokler bi mogli, pa bi nam pazili otroke."

"Da, da, za služkinjo bom šla k vam na stara leta. Samo to mi še manjka."

"Janez vam hoče dobro, vi boste pa o vsem tem razmislili. Saj nisva prišla, da bi že danes odpeljala otroka. Prišla bova ponj, ko mu boste vi lepo dopovedali, da ga oče pričakuje in da gre domov, ker je pač tam doma. Če hočete otroku dobro, ga boste na to pripravili čim prej, čeprav vam bo težko."

"Danes bi vzela otroka samo za en dan s seboj, da bi se nekoliko spoznal z Rozikinima otrokoma. Prej se seznanijo in spoprijateljijo med seboj, boljše bo."

"Potem pa ga ne daš več nazaj. Tako me ne bosta prelisičila."

"Predlagam drugače: najbolje bo, da ga te dni pripeljete vi, mati, na njegov dom. Potem se bo z vami vrnil sem. Vem, da si bo zazele otroške družbe. Počasi se jih bo navadil in jih ne bo mogel pogrešati."

Poslovala sta se od babice, na dvorišču, kamor so Janezka poslali ta-

koj v začetku pogovora, pa še od njega. Janez ga je vzel na roke in ga stisnil k sebi, pa ga je tudi hitro spustil na tla, ko je čutil, kako se mu otrok upira in hoče iz objema njegovih rok.

Babica je šele po dolgem času premagala odpor in se je z Janezkom odpravila k svojemu zetu Janezu. Hodila sta peš dobri dve uri in pol. Babica je medpotoma malemu neprestano govorila, kako naj bo previden, naj pazi, kaj bo rekel in kako se bo obnašal, kajti bala se je, da njen mali ne bi pred onima dvema veljal za napol divjaka in nevzgojenega telebana.

Janez je taščo že od daleč opazil in jima je hitel naproti:

“Za božjo voljo, mati, niste mogli sporočiti, da pridete? Prišel bi po vas s kolesljem. Vi pa na tako dolgo pot kar peš, to je še za mladega človeka daleč.”

“Tudi jaz še nisem tako stara, da tega ne bi zmogla, čeprav imam že precej let.”

“No, seveda, seveda, toda morali ste hoditi počasi ze zaradi tega mojega malega.” Objel je fantiča nevajeno in nerodno, toda drugače ni znal.

“Čakaj, da te vzamem na rame, saj si si že noge zbrusil na tej dolgi poti. Vsaj ta majhen hošček poti naj te nesem.”

Malemu je bilo nerodno visoko na očetovem hrbtu, obenem pa se je počutil imenitno, da je tako visoko in tako zviška gleda naokrog. Tudi babica je bila nekje globoko spodaj.

Ko so stopili v hišo, je malemu ponudil skodelico mleka, materi pa kozarček dobre slivovke.

“Zagreti ste in vam bo dobro delo, da se ne prehladite. Kar spijte na dušek. In usedite se, saj ste gotovo zelo utrujeni.”

“Ni take sile,” je rekla babica počasi in dobro se ji je zdelo, da je na skrinni še vedno slika njene hčerke, Janezove pokojne žene, in zotem se ji je nekam zagrenilo, ko se je spomnila, da bo v kratkem v tem domu namesto njene hčerke gospodinjala in morda tudi gospodarila druga, tujka, trda, neverna ženska, o kateri si vse doslej babica ni mogla misliti nič dobrega.

Moj Bog, ko bi hčerka še živela, s kakšnim veseljem bi prihajala sem na hrib! Zdaj bi bilo tu že polno otrok. Pa ne tujih, njenih, njene krvi in njenega rodu. Še dobro, da je vsaj enega imela. Še tega ji hočejo odtujiti, ona pa pri tem celo pomaga, saj ga je s tem namenom privedla v to zdaj že odtujeno hišo.

Janez je nekaj brkljal v shrambi, ko je stopila čez prag Barica, mlada, živahna in nasmejana.

“Dober dan, mati! Lepo, da ste prišli malo sem gor k nam in ste še malega privedli s seboj. Ti si Janezek, kajne?” je vprašala dečka, ki se je skrival za babičin hrbet in ni hotel odgovoriti. Babica je mislila, da ima pred seboj Roziko, čeprav ji ni šlo v račun, da je tako mlada in otroško brezskrbna v besedah in vedenju. Zato niti ni odzdravila, samo z roko je iskala Janezka, da bi ga privela k sebi in ga varovala pred to uročeno prijaznostjo, za katero se skriva Bog vedi koliko nevarnih pasti.

“Saj boste danes ostali tukaj? V enem dnevu ne morete te dolge

Najvišja točka Slovenije:
vrh Triglava z Aljaževim stolpom

ka Podbevshek; \$30.— Vinko in Rajko Jager (božični dar), druž. Danilo Kreševič (p. Mihuh); \$27.—George in Pavla Marinovich; \$20.— N. N. (za lačne), Franc in Antonija Šabec, Ivanka Bajt (namesto velikonočnih voščilnic znancem); \$15.— N. N. (namesto cvetja na grob možu); \$10.— Marija Oražem (za lačne), F. G. Brezavšček, Stanko Jaklič; \$2.— Darko Butinar.

**MATERI TEREZIJJI
ZA NJENE LAČNE SIROTE:**

\$60.— Martin Berkopec, N. N.; \$50.— Marija in Jože Kosi (namesto božičnih voščil znancem), Toni Konda, Mila Vadnjal, Valerija Pančur, Franc in Apolonija Tanšek, Malci Šuštar, Pavla in Gabrijel Pirč; \$40.—N.N., Frančiška Bavčar; \$30.— Alojz Gašperič, Anna Dranginiš; \$20.— Adolf Kolednik, N. N., Dragga Vadnjal, Marija Podgornik (namesto cvetja na grob Ljubici Poropat),

Cvetka Tiblas (v isti namen); \$15.—
 N. N.; \$13.— Mario Vihtelič; \$10.—
 Ivanka Študent, Edvard in Lucija
 Dekleva, I.S., Majda Krevatin, druž.
 Jože Gosak, Lucija Miklavc, Jožef
 Štemberger; \$7.— Albin Smrdelj;
 \$5.— Mira Urbanč, Rozalija Antolin
 Veenstra, Maria Telich.

K POPRAVILU CESTE
 NA SVETO GORO pri Gorici:
 \$50.— Zora Pace.

ZA POPRAVILO
 CERKVE V DORNBERKU:
 \$100.— Petrina Pavlič.

DOBROTNIKOM
 BOG STOTERO POVRNI!

poti prehoditi dvakrat. Oglasite se tudi malo pri nas v župnišču, saj se z mojim bratom že poznata.”

“Z bratom? Kakšnim bratom?”

“Z župnikom. Saj je bil že pri vas. Zaradi tegale dečka, Janezka.”

“A vi ste župnikova sestra? Jaz pa sem mislila . . .”

“Kaj ste mislili? Saj že vem, mislili ste, da sem jaz Rozika? Ne, ne! Ona je večja od mene in mnogo močnejša. Sicer je pa tako tudi prav, posestvo je veliko in dela vedno prek glave. Če pridete k nam, vas bom z njo seznanila. Dobra ženska je in Janezu gotovo ne bo žal, da jo jemlje. Kaj pa naj na takem posestvu sam počne? Včasih mu tudi sosedje kaj pomoremo, toda saj veste, kako je s tem. Prav takrat ne dobiš nikogar, ko bi ga najbolj potreboval. — Janez!” je zaklicala v kamro, “prinesi vendar materi in malemu kaj! Gotovo sta lačna po tako dolgi poti. Jaz samo malo domov skočim. Takoj bom nazaj.” In že je odfrlela, da je soba zopet postala tiha in samotna. */Dalje prih./*

Tale slika
 zaživi
 po obredih
 velikega
 petka
 v lurški
 votlini
 v Kew

Marija žalostna

Na skali roža raste,
 roža Marija, rajska Mati,
 roža stoterih žalosti.

Roža Marija, glej zemljico našo,
 žalostna pota so romarska,
 tihe so pesmi priprošnjice.

Materam našim so križali sina,
 materam našim so srce prebodli
 z meči stoterimi.

Roža Marija, rajska Mati,
 pomagaj nam v milosti svoji,
 roža stoterih žalosti!

Roža Marija je solzo stočila,
 roža Marija za našo srečo,
 roža stoterega upanja.

France Bevč

VELIKONOČNI SPORED

MERRYLANDS:

Cvetna nedelja, 19. marca. – Ob pol desetih dopoldne bo na cerkvenem dvorišču blagoslov zelenja in butaric. Nato bomo šli v procesiji v cerkev, kjer bo pri sveti maši dramatisirano branje pasijona po sv. Luku.

Veliki četrtek, 23. marca – Ob sedmih zvečer bo sveta maša v spomin zadnje večerje. Sledi prenos Najsvetejšega na stranski oltar v "ječo". Tam bomo po maši molili za našo domovino. Vsi ste vabljeni, da ostanete v cerkvi pri tem češčenju Najsvetejšega. Veliki četrtek je spominski dan ustanovitve svete evharistije in mašniškega posvečenja.

Veliki petek, 24. marca – Opravilo tega dne bo ob uri Kristusove smrti, to je ob treh popoldne. Pri tem obredu, ki vsebuje premišljevanje trpljenja Gospodovega, češčenje križa in prošnje za vse stanove, lahko prejmete sveto obhajilo. – Ob sedmih zvečer bomo imeli pobožnost križevega pota s petjem.

Velika sobota, 25. marca – Blagoslov jedil bo ob dveh in ob petih popoldne. – Začetek obredov konočne vigilije bo ob sedmih zvečer: blagoslov novega ognja, spev luči in velikonočna hvalnica, branje sv. pisma, blagoslov krstne vode, obnovitev krstnih obljub in sveta maša velikonočne vigilije. Po maši bo blagoslov velikonočnih jedil.

Velika noč, 26. marca – Za letos bo spored malo drugačen kot pretekla leta. Slovesnost **vstajenja** bo ob osmih zjutraj pri božjem grobu, nato velikonočna procesija, zahvalna pesem, blagoslov z Najsvetejšim in končno slovesna peta maša. – Druga maša bo ob desetih dopoldne z ljudskim petjem.

Velikonočni ponedeljek, 27. marca – Praznični sveti maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob šestih zvečer. Ob pol osmih zvečer pa bo v naši dvorani že tradicionalno **PIRHOVANJE**.

Bela nedelja, 2. aprila – Služba božja kot običajno ob nedeljah – to je ob 9.30 dopoldne.

Vnebohod, četrtek 4. maja – Praznična služba božja bo ob sedmih zvečer.

Binkošti, nedelja 14. maja – Ta dan je tudi **matevriški dan**. Praznična sveta maša ob 9.30 dopoldne, nato piknik v dvorani.

Sveta Rešnje Telo in Kri, nedelja 28. maja – Praznična služba božja ob pol desetih dopoldne.

WOLLONGONG - FIGTREE ima slovensko službo božjo redno vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu. Izredna služba božja bo tudi na cvetno nedeljo, 19. marca, ob petih popoldne, z blagoslovom zelenja, butaric, med mašo pa dramatisiranim branjem pasijona. – V velikem tednu bo služba bižja na veliki četrtek ob petih popoldne, na veliki petek pa ob sedmih zvečer. Na veliko soboto ob dveh popoldan bo blagoslov

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

velikonočnih jedil, nato pa molitvena ura za Cerkev. Na velikonočno nedeljo bo praznična sveta maša ob pol dvanajstih dopoldne.

CANBERRA ima slovensko službo božjo na cvetno nedeljo – 19. marca – ob 10.30 dopoldne, na velikonočno nedeljo – 26. marca – ob šestih zvečer, na nedeljo 16. aprila pa spet ob 10.30 dopoldne.

WAGGA-WAGGA pride na vrsto za slovensko sveto mašo v nedeljo 16. aprila ob šestih zvečer. Kraj kot običajno: pri sestrah na Mt. Erin, Edmondson Street.

NEWCASTLE ima slovensko službo božjo na belo nedeljo, 2. aprila, ob šestih zvečer v Hamiltonu. Pred mašo bo prilika za velikonočno spoved. Po maši bo čajanka v dvorani. (Ta sveta maša bo namesto one, ki bi bila na nedeljo 30. aprila in bo odpadla.)

PERTH bo imel obisk slovenskega duhovnika na nedelji 2. in 9. aprila. Podrobna navodila boste prejeli s posebnimi pismi.

BRISBANE ima slovensko mašo na nedeljo 30. aprila ob 11.30 (St. Mary's, South Brisbane), **SURFERS PARADISE** pa dan prej (29. apr.) ob 7.30 zvečer.

BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDIL bo pri nas v Merrylandsu na veliko soboto ob dveh in ob petih popoldne. Pa tudi zvečer po vigilni maši in na veliko noč, ta dan tudi po drugih krajih, kjer je slovenska služba božja.

BOŽJI GROB bo letos v naši cerkvi spet od velikega petka popoldne ob končanih obredih pa do vigilne maše velike sobote. V cerkvenem predvorju boste našli seznam, da zase lahko izberete čas češčenja in napišete svoje ime. Lepo je, če se cela družina zbere

pri božjem grobu in skupno pomoli za lastne in za javne zadeve, predvsem za Cerkev in za mir na svetu.

ZAKRAMENT SPRAVE – sveto velikonočno spoved lahko opravite katero koli nedeljo v postu od 8.45 zjutraj do začetka maše (9.30), v velikem tednu pol ure pred začetkom maše oz. bogoslužja, na veliko soboto popoldne pa tudi po blagoslovu jedil.

PIRHOVANJE bomo priredili tudi letos na velikonočni ponedeljek, 27. marca, s pričetkom ob pol osmih zvečer. Za ples nam bo igral ansambel "Mavrica". Rezervacija sedežev je nujna – napravite jo najpozneje do opoldne dneva prireditve na našo telefonsko številko (637-7147) ali pa na številko naših sester (682-5478).

STOJNICA našega verskega središča je na vrsti v tednu po veliki noči, v četrtek 30. marca. Zopet se priporočamo za razno pecivo, cvetje, lončnice, revije trajne vrednosti in podobno, le oblek imamo zaenkrat še dovolj. – Naslednja stojnica bo v petek 12. maja.

STE BRALI v prejšnji številki **MISLI** na strani 30, kako po Koroškem in zdaj že tudi v Sloveniji zbirajo za vozila misijonarjem tako, da darujejo malenkostno vsoto za vsak srečno prevožen kilometer. Kljub slabemu gospodarskemu položaju v domovini so naši rojaki zbrali na ta način že lepe vsote za misijone. Morda bi bilo res prav, da sprejmemo prošnjo č. g. Jožeta Kopeiniga, vodje Misijonskega urada na Koroškem in se pridružimo akciji. Pater urednik je v pripisu predložil, da bi avstralski rojaki za vsakih deset srečno prevoženih kilometrov darovali en cent za misijonska vozila. Ta cent ne bi nikogar osiromašil, boste pa preseščeni, koliko se da na ta skromni način nabrati.

Vsi vozniki ste vabljeni, da se pridružite tej hvalevredni in koristni akciji. Prijavite se v našem verskem središču, ali pa v Melbourne oz. Adelaidi, če spadate tja. Vsak mesec bi pogledali števec svojega vozila in izračunali, koliko centov darujete misijonom v zahvalo za svojo srečo na cesti.

SLOMŠKOVA ŠOLA našega sydneyanskega verskega središča je na prvo soboto v februarju spet zaživela. Letos jo vodi sestra Francka Žizek in se je z veseljem posvetila otrokom, ki so jih starši to leto vpisali. Hvala Bogu, kar lepo število jih je in živžava na našem dvorišču je kar precej, kadar se otroci vsujejo iz obeh razredov za kratek odmor. Sestra Francka vodi razred starejših, male otroke pa ima na skrbi Judy Šajn, ki že nekaj let poučuje pri nas. Dva tedna po pričetku pouka smo imeli tudi prvi sestanek s starši otrok, ki so se z učiteljicama pogovorili, kako naj sodelujejo in pomagajo otrokom, da bodo imeli veselje do jezika ter bodo v njem napredovali.

Zadnjih trideset minut pouka je posvečenih petju. Upamo, da bodo otroci za veliko noč že lahko zapeli kako velikonočno pesem.

Če se še kdo zanima za naši Slomškovo šolo: še so v razredih prazna mesta ter so novi otroci še dobrodošli!

KRSTI – **Nathan Robert Aščić**, Georges Hall, NSW – Oče Robert, mati Olga r. Horvat. Botrovala sta Michael Anthony Ritlop in Sue Vicky Ritlop. – Merrylands, 21. januarja 1989.

Jennifer Amanda Zadel, Port Kembla, NSW. – Oče Angelo, mati Angela Yvonne r. Robinson. Botra sta bila Mirko in Frida Zadel. – Figtree, 22. jan. 1989.

Matthew James Meznarič, Guildford, NSW – Oče Stephen, mati Michelle r. Green. Botrovala sta Janice Donaldson in Wayne Austin. – Merrylands, 22. jan. 1989.

Danielle Towell, Baulkham Hills, NSW – Oče Michael, mati Roza r. Obid, botra pa Peter Parker in Mariella Gasparišč. – Merrylands, 18. februarja 1989.

Novokrščenim malčkom, staršem in botrom iskrene čestitke! Bog daj, da bi ti otroci rastle in napredovali v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

POROKA – **Adolf Žohar**, Unanderra, NSW, sin Jožeta in Ane r. Tkalčević, rojen v Wollongongu, krščen v Warrawongu, in **Anastazija Recek**, rojena v Murški Soboti, krščena v Kuzmi v Prekmurju, hčerka Jožeta in Olge r. Vlaj. Priči sta bili Steve in Nada Bratjanščak. – Figtree, med poročno mašo dne 4. februarja 1989.

Adolfu in Anastaziji iskrene čestitke k poroki, na skupno življenjsko pot pa obilo božjega blagoslova!

NAJ DODAM še čestitke – pa četudi zakasnele – k zlati poroki: Lansko leto v oktobru sta v Wagga-Wagga, NSW, praznovala 50-letnico zakonskega življenja **Luka** in **Angela Schatter**. Zlatoporočenca sta v Waggi dobro poznana vsem rojakom in tudi mnogim Avstralcem. Kadar je v Waggi slovenska maša, se duhovniki vedno obrnemo nanju, da organizirata udeležbo in vse ostalo potrebno. Čestitkam, ki sta jih zlatoporočenca prejela od vseh strani, celo od avstralskega državnega predsednika, se iz srca pridružujejo tudi oba patra in obe sestre v Merrylandsu. Vsi jima želimo še mnogo let zdravja in božjega blagoslova v zakonu!

P. VALERIJAN

NAŠI POKOJNI

Dne 6. februarja 1989 je na svojem domu v sydneyanskem okraju Auburn umrl **RUDOLF PEER**. Kakšno leto je že bolehal za levkemijo, zadnje tri mesece ga je bolezen kar vidno jemala. Pokojni Rudi je bil rojen 16. aprila 1912 na Ptuj v družini devetih otrok – on

je bil osmi. Nekaj časa je živel tudi v Mariboru in pa v Slovenskih Konjicah, kjer se je izučil za čevljarja in modelarja. Leta 1937 je odšel v Beograd, kjer se je naslednje leto poročil z Margito Kreth, madžarskega rodu. Med vojno sta odšla v Avstrijo, kjer sta se rodila sinova Vili (1943) in Sigfried (1944). V Avstralijo je pokojnik prispel z ladjo "Protea" leta 1949. V Auburnu, kjer si je sezidal hišo, je živel od leta 1953.

Na pepelnično sredo, 8. februarja letos, ko je po cerkvah odmeval vzklík: "Pomni človek, da si prah in da se v prah povrne!", smo pokojnega Rudija položili v zemljo na slovenskem pokopališču v Rookwoodu, prav ob grobu pok. p. Bernarda Ambrožiča, utemeljitelja te mirne in spokojne slovenske dobrave.

Ravno v času, ko smo se v Sydneyu poslavljali od Rudija Peera, se je — okrog štirih popoldne na pepelnično sredo 8. februarja — tragično zaključilo življenje queenslandskega rojaka JOŽETA CEKA, Stroji, ki so ob tehničnem napredku človeku v veliko pomoč, pogosto človeku tudi jemljejo življenje. Tako je bilo tudi v našem primeru: stroj je zagrabil nogo svojega gospodarja, mu jo zmesaril in odtrgal: Jože je izkrvavel, izkrvavel na lastni zemlji, ki jo je s tako ljubeznijo obdeloval . . .

Pokojnik je bil rojen 18. decembra 1936 v vasi Hrušica pri Ilirski Bistrici. V Avstralijo je prišel z ladjo leta 1957. Najprej je delal v Viktoriji na farmah grozdja in hrušk, pa se že naslednje leto odpravil na topli sever. V Innisfailu, Qld., je gojil sladkorno trstiko in tobak. Leta 1967 se je v Sloveniji poročil z Mileno Bobnič. V zakonu sta se jima rodila Helena in Martin.

Leta 1974 sta Jože in Milena kupila velik kos poraščene zemlje ter s trdim delom iz nje napravila rodovitna polja. Jože velja za pionirja, ki je že leta 1974 začel poskusno gojiti riž. Težko delo je rodilo svoj sad: na polovici kmetije, ki jo Jožef zapušča, čudovito lepo raste riž, pa tudi mnogi kmetje v okolici so sledili pionirju in zdaj uspešno gojijo riž. Za tri je delal, pravijo sosedje, da je ob pomoči žene Milene in obeh otrok iz gozda nastalo rodovito polje, ki daje življenje — a ga je Jožetu tudi vzelo.

Človek, ki raste in cvete z zemljo, ljubi zemljo. Človek, ki ljubi zemljo, ljubi tudi človeka, ljubi tudi Boga — saj od blizu videva, da je glavni tisti, ki vsemu daje rast — Bog sam. In takšen človek je bil Jože: delaven, pošten, dober. Da je res tako, je pokazal pogreb. Jožetovi prijatelji so me poklicali v Mareebu, da sem z domačim duhovnikom avguštinskim patrom Walshom daroval mašo zadušnico ter sva v slovenščini in angleščini oblikovala poslednje slovo. Peli smo slovensko. Ker je bil pred nekaj dnevi god Lurške Matere božje, smo zapeli tudi lurško pesem Zvonovi zvo-

nijo, z znanim odpevom, ki ga je prav močno ubrano pela vsa cerkev. Pravijo, da je bilo na pogrebu preko tisoč ljudi. In zares, takšnega pogreba še nisem videl pri nas v Sydneyu, kjer živimo Slovenci takorekoč drug ob drugem. Od daleč in od blizu smo prišli, da smo se poslovili od pokojnega Jožeta. To naše slovo je bilo izraz spoštovanja in ljubezni do pokojnika, ženi Mileni, hčerki Heleni in sinu Martinu pa naj bo to v znamenje, da iz srca sočustvujemo in smo z njimi. Naše sozaljje tudi mami, bratu Mirku in šestim njegovim sestram v rodni domovini.

Naj omenim še to, da smo večer pred pogrebom molili za pokojnega Jožeta na njegovem domu in da mu je v slovo v imenu Jugoslovanskega društva iz Cairnsa prav lepo spregovoril gospod Meho Fostagić. K večnemu počitku smo ga položili v Mareebi 13. februarja 1989. Naj počiva v božjem miru!

V petek 10. februarja letos je v zgodnji urah na svojem domu v Barrack Heights, NSW, umrla LJUBICA POROPAT, r. Bakin. Rojena je bila 22. junija 1946 v Mirkopolju. V Avstralijo je prišla 11. januarja 1964 v Perth, po nekaj dneh pa v Sydney. Dne 22. aprila 1965 se je v stolnici v Wollongongu poročila z Alojzom Poropat, istočasno s svojo sestro Jožico, ki je za zakonskega druga dobila Jožefa Novaka. — Ljubica je že več let bolehal na srcu, ki je končno zahtevalo svojo žrtev. Poleg moža Alojza zapušča tudi sina Denisa in Danyja, že prej omenjeno sestro Jožico por. Novak, v domovini pa mamo, tri sestre in brata. Pogrebna maša je bila opravljena v stolnici v Wollongongu v sredo 15. februarja, vstajenja pa bodo čakali njeni zemski ostanki na Jamberoo pokopališču.

Naše iskreno sozaljje vsem sorodnikom naših pokojnih!

P. CIRIL

KRISTUS
JE VSTAL!
Z Njim
bomo vstali
tudi mi! . . .

Z VSEH VETROV

ZVEZNA REPUBLIKA NEMČIJA je že dobri dve desetletji dežela, kjer iščejo dela, pa tudi zatočišča mnogi tujci. V ljubljanskem "Teleksu" smo nedavno brali, da so bili med temi v letu 1968 najštevilnejši Čehi, leta 1980 Pakistanci in Eritrejci, leta 1982 Poljaki, zatem Libanonci in Iranci. Lani pa so na prvo mesto stopili – Jugoslovani. Med 103.076 tuici, ki so v Nemčiji zaprosili za politično zatočišče, je bilo najvišje število, kar 20.812 Jugoslovancev, ali skoraj petkrat več kot leto poprej. Tako očitno postaja jugoslovanska notranja kriza tudi že mednarodni politični problem.

ZA LETO KOSOVA je proglasila letošnje leto srbska pravoslavna Cerkev in sicer zaradi 600-letnice znamenite bitke med Turki in Srbi na Kosovem polju, v kateri so bili Srbi poraženi. Slovesnosti so se prav za prav začele že 28. junija lanskega leta, ko so začele iz beogradske stolnice po vsej Srbiji romati relikvije kneza Lazarja, ki ga Srbi častijo kot svetnika. Relikvije bodo 28. junija letos prinesli v samostan Gračanico, blizu kraja zgodovinske bitke, v kateri sta obe strani utrpeli velike izgube in je padel sultan Murat, za Srbe pa se je začela pot v turško odvisnost.

Spričo sedanjega posebnega stanja na Kosovu bi bilo samo želeti, da ne bi Srbi proslave te obletnice kosovske bitke, v kateri so sodelovali tudi številni Albanci, izkoristili proti tamkajšnji albanski skupnosti.

ŠTIRINAJSTLETNI študent je v ZDA pred skupino doktorjev strokovnjakov na polju rakovih obolenj prebral svoje neverjetno odkritje – formulo za novo zdravilo proti raku v debelem črevesu, Ray Bateman

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij
BROTHER in CASIO
elektronskih pisalnih in računskih strojev.
Popravljamo vse vrste strojev
– naše delo je garantirano.
V zalogi imamo tudi vsakovrstne
stare pisarniške stroje.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168
Telefon: 544 8466

je kljub svoji mladosti pravi genij na računalniku. To je spoznal ugledni ameriški specialist dr. Glenn Tisman ter mu na svoji kliniki v Los Angelesu zaupal vse svoje dolgoletne izsledke pri zdravljenju raka na črevesju. Fant se niti ni posluževal dragih in natančnih aparatov klinike – na svojem malem računalniku je prišel do kemijske formule, ki jo je dr. Tisman dolga leta zaman iskal. Farmacevti so pripravili zdravilo Roy pa zdaj kar pogosto obiskuje bolnike, ki zdravilo prejemajo. Poročilo trdi, da se uspehi po nekaj mesecih že kažejo. Bližnja prihodnost bo pokazala, če so res tako "odlični" in seveda tudi ne le kratkotrajni.

TOLIKO takoimenovanih "krščanskih dežel" – pa saj je bil krščen tudi filmov stvaritelj Martin Scorsese – je kazalo po svojih kinodvoranah bogokletni film "Kristusova poslednja skušnjava", v Izraelu pa ga niso smeli predvajati. Tako je namreč odločilo ministrstvo za notranje zadeve, ker je njegova komisija za cenzuro filmov z glasovi 16 proti 3 film odklonila. "Tako smo odločili, ker film hudo žali temeljne vrednote krščanskega nauka o Kristusu," je izjavil predsednik komisije Yehhshu Justman.

Dogodek ne potrebuje komentarja. Je pa lep dokaz, kako malo znajo mnogi ceniti svoja krščanska načela. – tudi pred Judi lahko samo zardimo . . .

V DUHU "PERESTROJKE" ruskega voditelja Mihaila Gorbačova se je zgodilo že marsikaj. Tudi to, da je bila v začetku tega šolskega leta v eni moskovskih šol – veroučna ura, prvokrat po oktobrski revoluciji leta 1917. Ravnateljem šol je bilo lani dano dovoljenje, da smejo pripraviti srečanja učencev s pisatelji, časnikarji, kulturniki in drugimi osebnostmi, ki so bile v Rusiji doslej zapostavljene in preganjane. Na podlagi tega dovoljenja je ravnatelj Jevgenij Semjonovič povabil v svojo šolo duhovnika Aleksandra Mjegina, znanega po številnih bogoslovnih spisih. Seveda se je duhovnik vabilu rad odzval, saj doslej zlasti s šolsko mladino ni smel imeti stikov. Četrtr ure je porabil, da se je radovednim učencem predstavil, potem pa je nad dve uri odgovarjal na njihova vprašanja. Večina mladih se je prvokrat srečala z vero, o kateri so doslej v šoli slišali le slabo, da je pač "opij za ljudstvo" . . .

O tej veroučni uri so poročala "Izvestja" 22. oktobra lani in tudi omenila nekatera mnenja študentov po razgovoru z duhovnikom: "Res ni mogoče pravilno presojeti naše zgodovine, če ne poznamo vloge, ki jo je deset stoletij v Rusiji igrala Cerkev . . . Če ne poznaš evangelijev, ne moreš razumeti niti naših največjih pisateljev kot sta Tolstoj in Dostojevski . . ."

DVE HIŠI V RUSIJI je konec lanskega leta smela odpreti znana m. Terezija iz Kalkute, ustanoviteljica reda misijonark ljubezni, ki se posvečajo najbolj za-

**DRAGI ROJAKI,
POTUJETE
V EVROPO?**

Na pragu domovine, sredi stare Gorice, ob drevoledu Corso Italia, Vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnim TV, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejše udobje po zelo ugodnih cenah: samska soba 43 avstr. dol., dvoposteljna 56 avstr. dol. Gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija.

V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za Vaše čim prijetnejše počutje, dobrodošlico pa Vam bo osebno izrekel rojak **VINKO LEVSTIK**

**34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)**

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

**PALACE
HOTEL**

**VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!**

puščenim. Prva hiša s petimi sestrami je v sami Moskvi, štiri sestre pa delujejo v Erevanu, glavnem mestu Armenije, ki jo je 7. decembra lanskega leta prizadel hud potres. Obe hiši imata kapelo in redno sveto mašo. Mati Terezija je zadnji božič preživela v Erevanu, novo leto pa je pričakala med sestrami v Moskvi.

Da je rusko ljudstvo sestre rado sprejelo, ne dvomimo, kakor tudi radi verjamejo m. Tereziji, da so jo celo oblasti sprejele z vsem spoštovanjem in ji gostoljubno šle na roko. Časi se počasi pa gotovo le spreminjajo. Kdo bi si kaj takega lahko predstavljal še pred nekaj leti . . .

NA MADŽARSKEM je tudi zavel drug veter. Ne le, da so povabili papeža na obisk, ki bo razen dveh obiskov v rodni domovini prvi njegov obisk v kaki socialistični državi. Madžarska od lanske jeseni odpira pot v večstrankarski sistem in je vse bolj dovzetna za iskren dialog. — Več kot tri desetletja je bila na Madžarskem ena komunističnih dogem, da je bil znani upor leta 1956 organiziran na Zapadu kot protirevolucija. Po prihodu ruskih tankov in zadušenem uporu je bilo na stotine državljanov obsojenih na smrt: umrli so pod streli kot fašisti in izdajalci. Kdor je došlej preglasno govoril drugače, je tvegala politični zapor. Nedavno pa je madžarski Politbiro po radiu sporočil narodu, da je partijski zgodovinski odbor še enkrat pregledal dogodke leta 1956 ter prišel do zaključka: takratni upor je bil "splošni narodni odpor

proti oligarhiji — diktaturi peščice ljudi, katerih oblast je poniževala madžarski narod." O izdajalcih torej ni več govora — vsi uporniki so narodni heroji. Takratni vladni predsednik Imre Nagy, za "izdajo" kaznovan leta 1958 s smrtjo, bo zdaj dobil pravico do častnega pogreba in grob s spomenikom.

Madžari so nedavno tudi odstranili rdečo zvezdo iz svojega državnega grba, iz naslovov raznih svojih narodnih organizacij pa odstranjujejo besedo "komunistična" . . .

PRVIČ v zgodovini anglikanske Cerkve je bila v škofa posvečena ženska. To se je zgodilo v Bostonu v ZDA, kjer je pomožni škof postala črnka Barbara Harris. K posvetitvi je bilo povabljenih 7000 gostov, od katerih so nekateri v cerkvi glasno protestirali, dočim katoliška Cerkev ni poslala na slovesnost svojega uradnega zastopnika.

Znano je, da je v Angliji v anglikanski Cerkvi vedno več negodovanja, da bi v duhovnike in škofo posvečevali tudi ženske. Ameriška anglikanska Cerkev (šteje 2,5 milijona vernikov) pa sme sama odločati, kdo je primeren za škofa. Posvetitev Barbare Harris so podprli zagovorniki duhovnic v anglikanski Cerkvi, precej vernikov pa je nasprotovalo. Proti je tudi canterburyjski nadškof Robert Runcie. V decembru je poslalo javno protestno pismo dvajset anglikanskih škofov ter 1500 duhovnikov, napovedujejo pa že nove protestne akcije. Katoličani teh težav še nimamo, hvala Bogu!

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

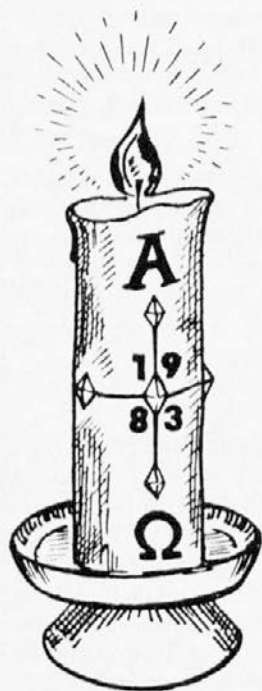
DRAGI OTROCI!

Pred nekaj leti je bila v "Galeriji mladih" HELEN PONGRAČIČ, zdaj pa jo ponovno predstavljamo, le slike ne bomo spet objavljali, nove pa nimamo. Takrat smo ji čestitali, ker je prejela diplomu Bachelor of Science (Honours). Ker je imela veselo do študija in seveda tudi bistro glavo, je študije nadaljevala in z vztrajnostjo dosegla svoj cilj: na melbournski Monash univerzi je postala DOCTOR OF PHILOSOPHY.

Pri svojem študiju je nekaj časa imela štipendijo. Da je šlo lažje, je bila pet let poleg študija zaposlena na raziskovalnem oddelku Monash univerze, dočim je zadnji dve leti tudi nekaj ur na teden na univerzi poučevala matematiko. Lani je sprejela še nekaj ur tedensko pouka na R.M.I.T. Vse to dokazuje, da je bila Helen res odlična študentka in ima tudi velike možnosti. Baragovi knjižnici našega verskega središča v Melbournu je poklonila svojo doktorsko disertacijo (to je znanstvena razprava, ki jo je sestavila za doktorski naslov). Zahvala v imenu vodstva knjižnice, moram pa priznati, da mi navadni zemljani še naslov komaj razumemo. Helena nam je res v ponos, zlasti pa svojim staršem.

OTROCI, velika noč je tu in tu vidite velikonočno svečo, ki jo blagoslovijo na veliko soboto in je nekaj posebnega: predstavlja Kristusa, ki je luč nas vseh. Tudi pri vašem krstu je gorela in vaša krstna svečka je bila prižgana ob njej.

Sliko velikonočne sveče okrasite z barvami in mi jo pošljite, da bo najlepša sveča nagrajena. A glavno je to, da ugotovite, kaj na sveči NE VELJA. Uganite in sporočite do 9. aprila Stričku!

ZVONOV I ROMARJI

DALEČ SMO ROMALI,
DALEČ SMO BILI,
NISMO PA DÓMA
NIKJER POZABILI:

ZARJA DOMAČA
NAM JE PODARILA
PIRHOV – IN Z ŽARKI
JIH JE POZLATILA.

V REBRI OVČICE
MIRNO SO ŽDELE –
S SNEGOM POKRITE
TO SKALE SO BELE.

VETRC PO BREZAH
JE RAHLO IGRAL,
PRAVLJICE NAM JE
VSO NOČ ŠEPETAL.

ZJUTRAJ V ZVONIKU
SMO SE PREBUDILI,
PESEM VSTAJENJA
ZVONILI, ZVONILI ...

Gustav Strniša

V lanskem oktobru je bila v Perthu, W. A., svetovna konferenca znanstvenikov, ki je imela naslov: GRAVITY (General Relativity and Gravitation). Po konferenci so delegati Wales-univerze obiskali Monash univerzo. Ob razgovoru s Heleno so ji ponudili na svoji univerzi delo, ki ga je seveda sprejela. Tako je dne 14. januarja letos zapustila sončni Melbourn ter odšla v v mrzli Cardiff meglene Anglije.

Heleni ponovno čestitamo k lepim dosežkom, na njenem novem znanstvenem delovnem mestu pa ji želimo obilo uspehov in mnogo osebnega zadovoljstva.

Seveda jo Pongračičeva družina močno pogreša. Helen ima še mlajšega brata, ki je že nekaj časa zaposlen pri Graphic Reproduction, mlajša sestra pa študira na Melbourn - univerzi.

Tonček modruje: "Pa je res čuden in smešen ta naš svet. Luna sveti ponoči, a sonce podnevi. Naj bi raje svetilo sonce ponoči, kajti podnevi je že tako svetlo."

NOBLE PARK, VIC. – Spoštovani pater urednik! Kot dolgoletna naročnica Misli bi Vas prosila, če bi v našem mesečniku objavili mojo in družine iskreno zahvalo vsem, ki ste nam kakor koli pomagali v težkih dneh izgube moža **IVANA TROHA**, očeta in starrega očeta. Vsem smo iz srca hvaležni za izraze sožalja, za molitve in cvetje, za darove v dobre namene v spomin pokojniku. Naša zahvala vsem, ki ste se nam pridružili in pokojnega Ivana spremili na njegovi zadnji poti, posebno g. Štefanu Srncu za izrečene besede slovesa v imenu društva "Planica" ob odprtem grobu. – Naj se posebej zahvalim naši duhovščini in sestram, p. Baziliju in p. Toniju za mašo zadušnico in pogrebne molitve ter za lepe tolažilne besede, enako za vso pomoč pri urejevanju pogreba.

Dragi Bog naj Vam vsem tisočkrat povrne!

**Zalujoča žena Nada Troha
in vsi ostali Trohavi**

MITCHELL PARK, S. A. – Dragi urednik, rad bi Vam sporočil, da prenehajte pošiljati mesečnik "MISLI" na naš naslov. Nanj je bil naročen moj oče **ANTON JEVIKAR**, ki pa je umrl že 19. januarja lanskega leta. Oprostite, da Vam tega nisem prej sporočil. Pozdravlja – **Matej Jevnikar** (Pisano v angleščini)

Mateju sem hvaležen za sporočilo. Bolj kasno kot pa nikoli. A novica o smrti me je presenetila, saj sem pokojnika svoj čas ob obiskih Adelaide večkrat srečal, kakor tudi njegovo pokojno ženo in seveda Mateja, ki je bil takrat še majhen in se me več ne spominja. Z njim sem zdaj govoril po telefonu, da sem izpolnil očetove podatke. Pokojni Anton Jevnikar je bil rojen 18. januarja 1913 v Ljubljani, v Avstralijo pa je družina prispela leta 1958 na ladji "Flaminia". Tako je spet eno zakasnelo ime več v naši Matici pokojnih, obenem pa en naročnik manj. – **Urednik**

Iz **DORNBERKA** je prišlo pismo tamkajšnjega g. župnika Ivana Blažiča, naslovljeno na domačine, ki so zdaj med nami v Avstraliji. Prošnja je in rad ji pomagam preko MISLI, da jo slišijo tudi tisti Dornberčani, ki pisma niso dobili, pa tudi drugi, ki bi morda mogli pomagati. Takole se glasi pismo:

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Spoštovani rojaki, sprejmite najprej prisrčne pozdrave iz našega rodnega kraja v imenu naše dornberške župnije, posebno v imenu vaših sorodnikov.

Morda vas bo to pismo presenetilo. Ne vem, kako ga boste sprejeli. Že več kot leto dni odlašam, da vam ga napišem, saj me je rahlo sram, toda razmere me sedaj nekako silijo, da potrkam tudi na vrata vaših src.

Nekateri izmed vas ste že izvedeli od svojih sorodnikov, ali pa ste sami slišali, ko ste bili v domovini, da je naša župnijska cerkev sv. Danijela v izredno slabem stanju. Najbolj kritičen je strop nad sedanjo cerkevno ladjo, ki ga moramo skupaj s streho popolnoma zamenjati. Pa tudi celotna cerkev in zvonik potrebuje temeljitega popravila in cerkev je tudi majhna.

Že tri leta v župniji pripravljamo to akcijo. Naši verniki so zelo radodarni in z njihovimi darovi smo na podjetju že lahko naročili celoten strop, ki bo enak sedanjemu, samo da bo montazen. Razmere pri nas poznate. Kljub radodarnosti vseh župljanov višina cen presega naše moči. Samo strop, ki nam ga bodo naredili, stane na primer šest milijard din.

V tem težkem trenutku župnije se obračam tudi na vas, ki ste svoja otroška ali mladostna leta živeli v krogu svojih družin na naši vasi, pa so vas različne razme-

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 4657060

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako naše delo!

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

L. & E. K. Bayside Printing Service
Slovenska tiskarna

Poročna naznanila — Listke za konfete
Krstne Listke — Zahvalne Kartice
Vizitke — Pisemske Glave
Ter vse vrste knjig in računov.

Lastnik Lojze Kovacič

Very Reasonable Prices

A.H. 551 7451

89 CLARINDA ROAD, OAKLEIGH SOUTH 3167

re ponesle po svetu blizu in daleč. Prosim vas, če nam lahko pomagate. Vem, da tudi vam v tujini ni lahko. V kolikor sem lahko zbral vaše naslove, se obračam na vse Dornberčane, ki živite v tujini, čeprav ne poznam podrobneje vaših razmer. Pismo sprejmite samo kot vabilo. Če je kdo pripravljen in lahko pomaga, mu bo v tem trenutku naša župnija zelo hvaležna. Vaš tudi še tako skromen dar nam bo dobrodošel, saj pri menjavi vaše valute v dinarje je tudi majhen dar za nas velik.

Istočasno gre bolj za simbolično potezo: da pri obnovi cerkve, ki vam je v spominu, pomagate in sodelujete tudi rojaki, ki ste v tujini. Kasneje vam bomo sporočili, kako naše delo poteka. Mnogi morda namepravate priti v kratkem kaj v domovino, ostali pa, če se boste odločili, da nam pomagate, lahko vaš dar pošljete na naslov: Jugobanka, TB Ljubljana

Eksp. Nova Gorica
50100 - 620 - 112 - 72701
12 - 31 - 13758 - 9

Za vaš dar se vam že vnaprej zahvaljujem in vas pri srčno pozdravljam — **Ivan Blažič**, župnik v Dornberku

Kdor darovalcev bi se želel poslužiti MISLI, bo naša uprava rada posredovala, da pridejo preko nje darovi na pravo mesto. Za popravilo dornberške cerkve sta že dali po petdeset dolarjev Petrina Pavlič in Dora Vodopivec (namesto cvetja na grob pok. bratu in možu Stanku Vodopivec), Petrina Pavlič pa kasneje še sto dolarjev. V imenu g. Blažiča: Bog povrni! Naj bi le bilo še kaj posnemalcev! — Urednik

HEIDELBERG CABINETS
PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

EASI KEILOR, VIC. — V komaj 54 let starosti nas je zapustil **IVAN MALJEVAC**, mož, oče in stari oče, ter odšel v večnost 12. februarja 1989. Zdaj vse-mogočni Bog in Mati božja skrbita zanj. Zapustil nas je, a je še med nami, vsak dan ga čutimo ob sebi. Ljubimo ga in pogrešamo — do snidenja nad zvezdami.

Iskrena zahvala vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste v tako lepem številu obiskovali Ivana v njegovih trpečnih dneh, tako v bolnišnici kot na domu. Zahvala vsem, ki ste se udeležili molitve rožnega venca ob krsti na večer 15. februarja, enako in še v večjem številu tudi pogrebne maše v naši farni cerkvi naslednji dan ter ga končno spremili k večnemu počitku na keilorsko pokopališče. Mnogi so prišli tudi iz daljnih krajev. Bog povrni prijateljem, ki so mu v slovo lepo zapeli. Ganljivo je bilo.

Vsem toplja zahvala za molitve in cvetje, za pismena sožalja in kar ste nam jih osebno izrekli. Zahvala vsem, ki ste v Ivanov spomin (nekateri poleg cvetja kar na oba kraja) darovali za Dom počitka m. Romane v Kew (za nabrano vsoto 536.— dolarjev naj vsem Bog stotero povrne! — Op. ur.) in za Raziskavanje rakovih obolenj (Cancer Research) vsoto 825.—dolarjev.

In končno tudi zahvala vsem, ki bi se radi udeležili pogreba, pa jim iz kakršnih koli razlogov ni bilo mogoče. — **Hvaležni in žalujoči žena Amalija, sinova Eddy in Joseph z ženo Vero ter malim Jakcem**

CLONTARF, QLD. — Pošiljam naročnino za "Misli" in majhen prispevek za tiskovni sklad. Dragi pater urednik, nikar ne mislite, da so "Misli" pač nekaj za čitati, za kakih dvajset minut branja mesečno in konec z njimi. Za mene so "Misli" najkrajši pot do domovine in do mojih spominov iz mladosti.

Naj Vam Bog da moč še za mnoga leta! Vaš **Maks Roth**.

CONDELL PARK, N. S. W. — Rada bi napisala nekaj vrstic o nedavnem pogrebu v Queenslandu, ki mi bo ostal v nepozabnem spominu.

Na pepelnico zvečer ob deveti uri nas je iznenadil telefon z žalostno novico, da se je naš prijatelj **Jože Cek** smrtno ponesrečil na svoji farmi v North Queenslandu. Kmalu potem sem se odločila, da grem tudi jaz na pogreb. Čez par dni smo s skupino njegovih sorodnikov poleteli z letalom proti severu. Težko je bilo vsem, ko smo prišli na dom Cekovih. Vsi so bili zelo prizadeti. Saj nisem vedela, kako jih pozdraviti, kako jim izreči sožalje, da bi znova ne odprla srčne rane.

Kmalu po našem prihodu so začeli prihajati tudi drugi ljudje iz vseh koncev in krajev. Mnogi so se vozili ure in ure, da so obiskali prizadeto družino ter ji nudili svojo tolažbo, pa tudi pomoč na razne načine, celo s hrano in drugimi stvarmi, saj je bilo v hiši naenkrat toliko gostov. Vsak, ki me je pozdravil, je to sto-

ril s takim prijaznim nasmehom, kakor da me že od vedno pozna in smo si že stari znanci.

Drugi dan je bil pogreb. Zopet se je zbrala velika množica ljudi. Pogrebno mašo sta imela dva duhovnika: avstralski in pa slovenski p. Ciril iz našega sydneyškega središča. Cerkev je bila nabito polna in prepričana sem, da se je zbralo k pogrebu gotovo kakih tisoč ljudi. Avstralski duhovnik je pridigal nepozabno pridigo, saj je pokojnika osebno dobro poznal. Peli smo pri maši slovensko, a zdi se mi, da so nam tudi verniki drugih narodnosti pomagali, ker se je zelo dobro slišalo. Pogreb pa je bil tako veličasten, da še nikoli nisem videla kaj podobnega. Potem nas je šlo veliko na Ceko farmo, da družina v teh urah hude žalosti ni bila osamela.

Moram reči, da še nikoli v življenju nisem doživela nekaj takega. Užitek je bilo gledati, kako so ljudje na deželi složni ter pomagajo eden drugemu. Vse vrste narodnosti, pa so si v pomoč v sili in potrebi. Kaj ni to lepo in posnemanja vredno?

Prijazne pozdrave vsem! — **Albina Kalc**

BURNIE, TAS. — Spet je tudi tasmanske Slovence obiskala sestra smrt. Tokrat se je ustavila v našem kraju. Dne 28. decembra 1988 je umrla **CILKA ROVTAR**. V starosti 63 let ji je zahrbtna bolezen, ki danes neusmiljeno kosi po vsem svetu, pretrgala nit življenja.

Pokojnica je bila rojena dne 23. oktobra 1926 v Turkovi družini, če se prav spominjam v Hajdini pri Ptuju. V Avstraliji so Turkovi živeli v Beechworthu v Viktoriji. Starši so že pokojni — mama je umrla leta 1984 pri hčerki Dragici por. Baligač v Wodongi.

Pokojno Cilko smo pokopali v Launcestonu, kjer je bil pogreb dne 30. decembra. Naj ji bo lahka avstralska zemlja, vsem žalujočim pa naj bo izrečeno iskreno sožalje! — **Poročevalec**

ODGOVOR N. N., QLD. — Vašega pisma ne bom objavil, ker mu niste dodali imena, kar se mi ne zdi prav. Vsaj uredništvu bi lahko zaupali, če se že zaradi vsebine svojega pisanja ne upate v javnost. Povem Vam pa, da so danes v naši rodni domovini, četudi jo vodi kljub razrahljanosti razmer še vedno isti rdeči

P O Z O R !   A T T E N T I O N !

Prodam odlično ohranjeno
DIATONIČNO HARMONIKO iz Slovenije.
For sale (\$1750.00) **FOUR ROW**
DIATONIC BUTTON ACCORDION
imported from Slovenia. Excellent condition.
Janko Grivic, tel.: (042) 752 579

A T T E N T I O N !   P O Z O R !

režim, veliko bolj korajzni kot mnogi po Sloveniji v svetu. Celo tisti, ki so med nami odgovorni za obveščanje, naj bo pri tisku ali radiu EA, so manj korajzni kot na RTV Ljubljana ali pri domačih časopisih in revijah. Za vsak slučaj menda, saj se ne ve, kako se bo zadeva iztekla . . . Dostikrat razmišljam o tem in me je sram, da je toliko bojazni in dvoličnosti med nami . . .

Odgovarjam pa Vam na vprašanje glede največje kepe zlata, ki so jo našli v Avstraliji. V lanski novembrski številki **RODNE GRUDE** ste na strani 28 brali članek Ivana Cimermana: **27,27 kilogramov težko zlato kepo našel Slovenec**. Sprašujete, če je bil res Slovenec, ker ste nekje brali drugo ime za najditelja. Osebno o tem močno dvomim, saj sem tudi sam doslej vedel le to, da je imel zlato kepo v skrbi Slovenec Ciril Kovačič. **MISLI** so v okt.—nov. številki 1980 imele članek o tem. Poudarjeno je bilo slovensko ime Cirila v zvezi z zlatom, ne pa slovensko lastništvo.

Prav imate glede druge stvari pri članku v **RODNI GRUDI**. Napak je povedano, da so najditelji poimenovali zlato kepo **Hand of Fate — Roka usode**. V resnici so ji dali ime **HAND OF FAITH — ROKAVERE**. Tako je takrat prišlo v vse časopise in tako ime nosi kopija kepe zlata v vhodnih prostorih naselja Sovereign Hill v Ballaratu. — Zakaj ta sprememba imena? Zgolj nedolžni spodrseljaj, ali namerna sprememba po starem pravilu, da vera v vsakdanje življenje ne spada? Naj bo kakor koli — resnica je drugačna, a popravka v **RODNI GRUDI** doslej nisem zasledil. Če je bil kje v kakem kotu, da sem ga prezrl, se pa rad oproščam.

Drugič pa več korajže, N. N.! — **Urednik**

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

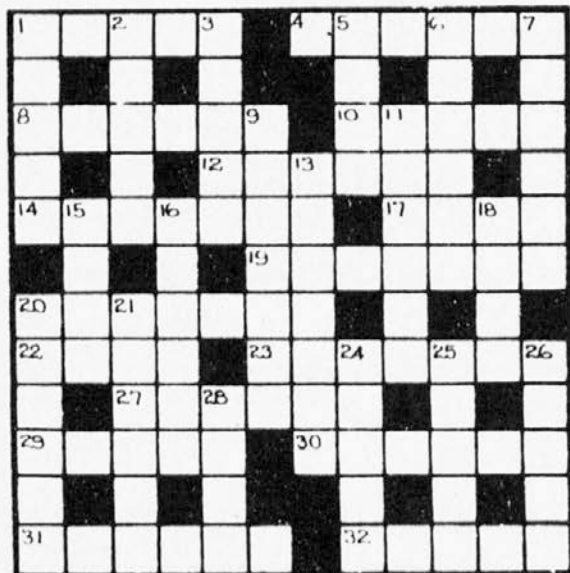

**SMEH
JE ZDRAV
CELÓ OB
SODOBNI
LJUDSKI
MODROSTI. . .**
/Uvoženo k nam
iz Slovenije/

- + Ne vem, kdo je kriv, da se nam je pregovor "Konec dober, vse dobro!" izpridil v konec vsega dobrega.
- + V zadnjem času je Jugoslavija sestavljena iz nerazvitih in obubožanih.
- + Če lahko Smole javno čestita za božič, lahko jaz vsaj na skrivaj jem božično potico.
- + Najbolj mi je všeč vse bolj pogost transparent na mitingih Srbov in Črnogorcev: "Slovenija, marš iz Jugoslavije!"
- + Ljudstvo lahko kliče na odgovornost samo tiste, ki jih je izbralo. V našem primeru torej praktično nikogar.
- + Motijo me straže pred vilami. Res ne vem, zakaj smo včasih nanje jurišali.
- + Odkrivanje notranjih rezerv pri beraču prej ko slej pomeni iskanje bolh.
- + Za bel kruh je treba delati, da si črn.
- + Beseda ni konj. Res ni. Ko bi bila, bi bilo pri nas meso zastonj. Vsaj konjsko.

Križanka (Ivanka Žabkar)

REŠITEV križanke prejšnje številke:

Vodoravno: 1. drog; 4. zmerljiv; 9. zobna; 10. azil; 12. onemogla; 13. gorovje; 14. otrpla; 16. delavnica; 20. urar; 21. ume; 22. učen; 24. pletenina; 25. opekla (se je); 26. spočita; 30. navodilo; 32. imel; 33. oteta; 34. krasotna; 35. imaš. – Navpično: 1. drag; 2. ozir; 3. golobar; 4. znoj; 5. mane; 6. romata; 7. jug; 8. vlaga; 11. zoper; 14. oacet; 15. piči; 16. duhovnik; 17. laže; 18. nula; 19. ime; 22. uničiti; 23. enote; 24. plodno; 26. slon; 27. pota; 28. imam; 29. Aleš; 31. vsa.

Rešitev so poslali: Sestre v Slomškovem domu, Jože Grilj, Anica Melnyk, Ivanka Študent, Francka Anžin in Marija Špilar, Vinko Jager, Ivanka Krempl, Jože Štritof, Anica Buchgraber in Irma Ipavec, Marija Oražem, Lidija Čušin, Mirko Grgurič, N. N. Zadnji je pozabil dodati svoje ime. Tudi bi se rad na tem mestu opravičil Lidiji Čušin, ker je njeno ime v zadnji številki pri reševalcih križanke po pomoti izpadlo. Ker tako ni imela prilike biti izžrebana, sem pri žrebanju ob tej križanki njeno ime napisal na dva listka. Žal jo je žreb vseeno izpustil in izbral za nagrado – Mirka Grguriča.

Sin vpraša očeta: "Kdaj pa nehajo medeni tedni?"
Oče: "Takrat, ko mož pri pomivanju posode nič več ne pomaga ženi, ampak pomiva že sam."

+ + +

"Zakaj ste ustrelili zajca, ko vendar niste član naše lovske družine?"

"Ker je jedel naše zelje, ko vendar ni član naše družine."

Vodoravno: 1. v manjši strugi tekoča voda; 4. glibična bolezen; 8. zaključena enota besed; 10. zdravljenje z vodo ga predpisuje; 12. prejmete; 14. oštevala, zmerjala (ga je); 17. predstojnik meniškega samostana; 19. odstraniti kožo pri sadežu; 20. prav je tako, vredno je; 22. del telesa (dvojina); 23. evropska država; 27. brišem; 29. prebiram knjigo; 30. okrogli ornamenti v gotških oknih; 31. razglasi, objavi; 32. strokovnjak pri diplomatskem predstavnstvu.

Navpično: 1. če je zdravniški, pomeni operacijo; 2. zelenica, tudi kraj pri Škofji Loki; 3. pisalo po šolah; 5. slovensko drevo (dvojina); 6. gibljivi stiki kosti; 7. da teče, je treba uro . . . ; 9. obroč, krog; 11. brez zanimanja, neprisoten; 13. igralec znane igre s krogli; 15. jama, kotanja; 16. svetopisemsko žensko ime; 18. očka; 20. pozdrav dobrih želja; 21. ovit, povit; 24. brezobličien kup neke snovi; 25. duhovna predstava o neki stvari, miselni načrt; 26. eno evropskih glavnih mest; 28. prost, zavarovan pred boleznijo (tujka).

Rešitev pošljite do 9. aprila na uredništvo!

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

LEPOTE SLOVENSkih CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

Znani pisatelj duhovnik - lazarist Franc Sodja nas je v zadnjem času razveselil z dvema knjigama:

PRED VRATI PEKLA opisuje leta po vojni v zaporu. Cena 8.– dol.

PISMA MRTVEMU BRATU so spomini na brata, polni toplih razmišljanj. Cena 12.– dolarjev.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBISČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSLEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

FOR ALL YOUR
TRAVEL REQUIREMENTS:
AIRLINES
TOURS
CRUISES
COACHES
ACCOMMODATION
TRAVEL INSURANCE

PLEASE CONTACT:

ANGIE – CHARLES – or ERIC
G R E G O R I C H

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, ZAGREBA, TRSTA in DUNAJA
/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA . . ./

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in jugoslovansko vizo!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL
1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666

